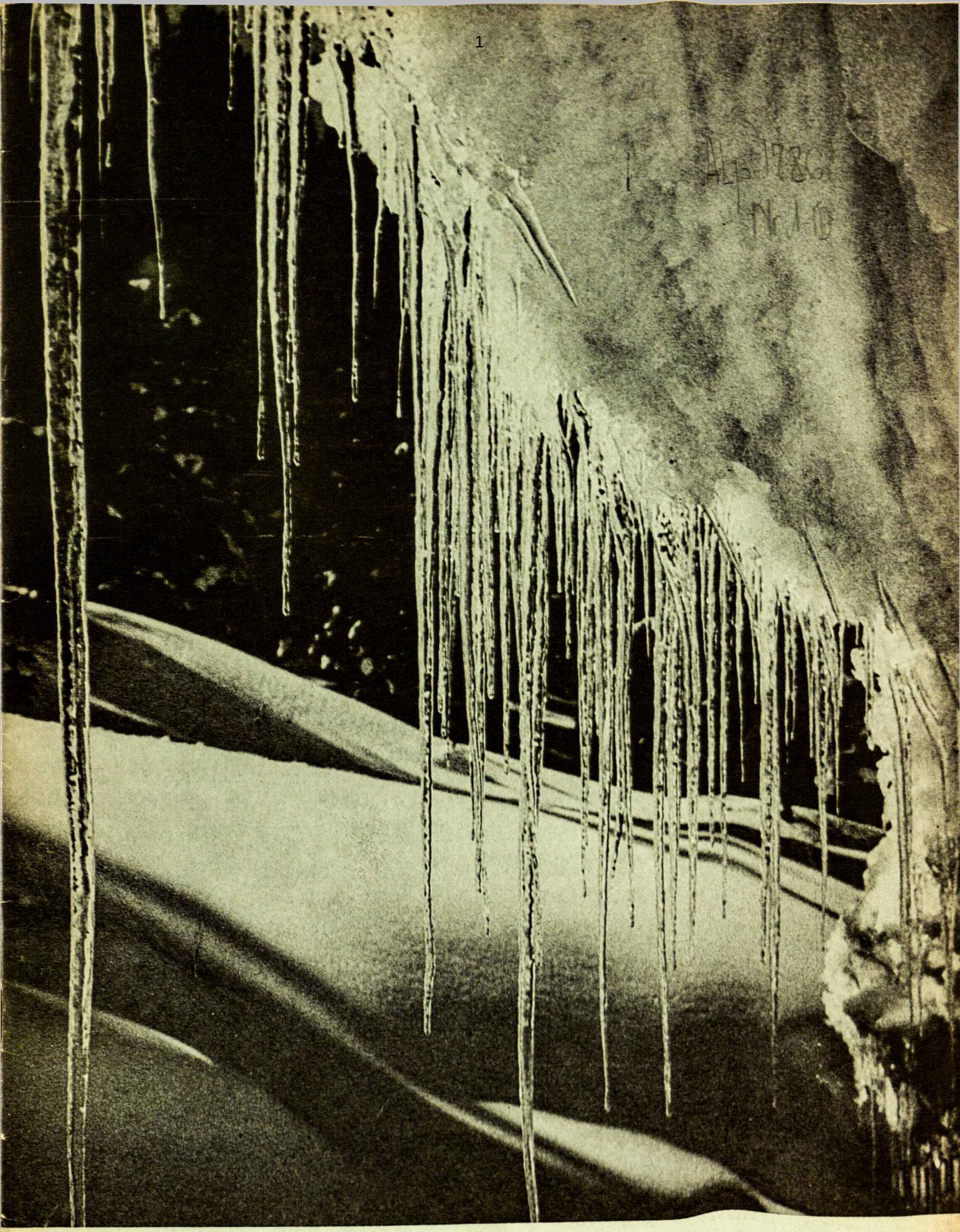

ateitis

1966 m.
sausis nr. 1

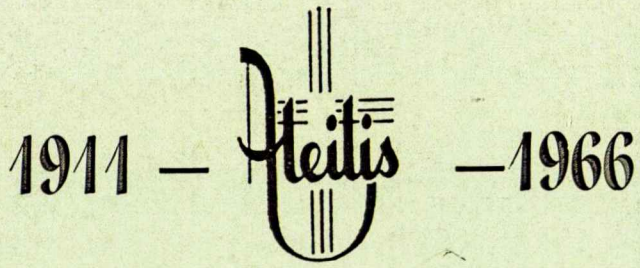

LIETUVIŲ KATALIKIŠKOJO JAUNIMO ŽURNALAS
LITHUANIAN R-CATHOLIC YOUTH MAGAZINE

1966 SAUSIS — JANUARY Nr. 1

TURINYS

Ateitis — Komentarai 1
Ateities žurnalas skelbia kūrybos konkursą . . . 3
Rimas Rudys — Laisvas ir sąmoningas įsijungimas . 5
Eleanora Kivėnaitė — Du eilėraščiai 8
Salvinija Gedvilaitė — Prasminga bendrauti . . 9
Remigijus Bičiūnas — Asmuo ir bendruomenė . . 11
Mirga Pakalniškytė — Studentų žiemos kursai . . 14
K. ir K. — Nuo lentynos 15
Ateities dokumentacija:
Bažnyčia moderniajame pasaulyje 19
Nuo rytų iki vakarų 24

Viršelis ir numerio iliustracijos — **Vyt. Maželio**

ATEITIS YRA MOKSLEIVIŲ ATEITININKŲ SĄJUNGOS LEIDINYS

Vyr. red.: Skirmuntas Radvila

Red. nariai: Rimvydas Šliažas, Elena Bradūnaitė, Milda Pakalniškytė

★

Redakcijos adresas
"ATEITIS"
4545 W. 63rd Street
Chicago, Ill. 60629

LITHUANIAN CATHOLIC YOUTH MAGAZINE

★

Published monthly, except July and August by the Lithuanian Catholic Youth Association.

"A T E I T I S"
5725 So. Artesian Ave.
Chicago, Illinois 60629

Prenumerata metams $5.00
pagal JAV dol. kursą
Garbės prenumerata metams $10.00
Subscription $5.00 per year

Administracija:
5725 So. Artesian Ave.
Chicago, Illinois 60629

★

Second class postage paid at the Chicago Post Office

* * *

Ar ne mūsų, "Ateities" skaitytojų, pareiga supažindinti jaunimą su "Ateitimi"?! Susipažinimo prenumerata tik $3.00 už 1966 metus. Siųskite bent vieną adresą su $3.00 dabar. Jaunimas bus jums tikrai dėkingas vėliau!

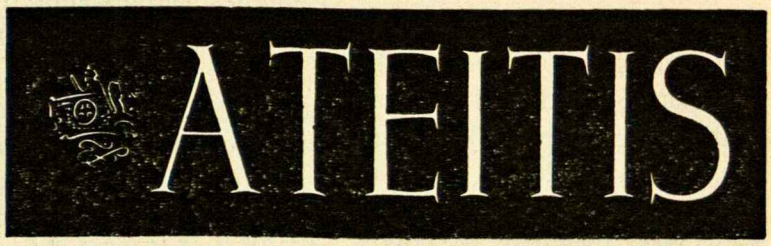

NAUJŲJŲ METŲ PASIRYŽIMAS

Yra priimta Naujųjų Metų proga sudaryti pasiryžimų sąrašą. Blogiausia tik tai, kad pasiryžimai retai išpildomi. Todėl šių Naujųjų Metų proga mes darome tik vieną pasiryžimą.

Mes nepažadame "Ateitį" išleisti kiekvieną mėnesį laiku — stengtis tai jau stengsimės, nėra kalbos.

Mes nepažadame, kad "Ateityje" bus daug korespondencijų, tačiau visas, kurias mums atsiųsite, mes įdėsime į sekantį numerį.

Mes nepažadame, kad "Ateitis" niekeno nepapiktins, nes kas vienam kelia pyktį, tas kitam neša juoką. Mes tik bandysim, kad "Ateitis" jus verstų pagalvoti.

Mes nepažadame, kad "Ateitis" turės įdomių laiškų iš skaitytojų — čia turi būti *jūsų* pasiryžimas.

Ką *mes* pažadame?

Mes pažadame, kad atsakysim kiekvieną skaitytojo laišką, nežiūrint ko iš mūsų norėtumėte. Mums smagiausia bus atsakyti laiškai, kuriuose jūs siūlysit "Ateičiai" talką — mes su malonumu pasiūlysime straipsniam temas, nurodysime šaltinius. Mes gražiai dėkosime už korespondencijas. Su "Ateitim" bus smagu susirašinėti.

Netikite?

Pabandykite!

SVEIKINAME NAUJĄJĮ VYSKUPĄ

Romoje gruodžio 5 d. buvo įšventintas naujas lietuvis vyskupas Juozas Labukas. Jis paskirtas Kauno arkivyskupijos ir Vilkaviškio vyskupijos apaštališkuoju administratorium. Į Romą jis buvo atvykęs dalyvauti Vatikano II Bažnyčios Susirinkime kaip minėtų vyskupijų valdytojas. Įšventinimo iškilmėse dalyvavo ir kiti iš Lietuvos atvykę vyskupijų valdytojai. Lietuvoje dabar yra šie vyskupai: vysk. P. Maželis, vysk. J. Steponavičius, vysk. V. Sladkevičius ir vysk. J. Labukas, tačiau antrasis ir trečiasis yra sovietinių įstaigų pašalinti iš pareigų ir iškelti už savo vyskupijų ribų.

Naujasis vyskupas Juozas Labukas yra gimęs 1891.I.19 Butrimonių valsčiuje, Alytaus apskrityje. Baigęs Vilniaus seminariją, kunigu įšventintas 1918.V.26. Dirbo keliose parapijose vikaru, buvo Švenčionyse lietuvių ir lenkų gimnazijų kapelionu. 1922 m. Vilniaus arkivyskupas Matulevičius jį išsiuntė studijuoti į užsienį. Studijavo Muensterio, Wuerzburgo ir Friburgo universitetuose, 1925 m. gaudamas daktaro laipsnį socialiniuose moksluose. Grįžęs dirbo naujai sudarytoje Kaišiadorių vyskupijoje generalvikaru — tose pareigose išbuvo iki 1946 metų, kada gruodžio 18 d. buvo suimtas ir išsiųstas į Sibirą. Į Lietuvą tegalėjo grįžti tik 1955 m. Sustiprėjęs dirbo parapijoje ir dėstė mažytėje Kauno kunigų seminarijoje. 1965 m. pavasarį Kauno ir Vilkaviškio vyskupijų kapitulos jį išrinko savo vikaru — tų vyskupijų valdytoju.

Į paskutiniąją Bažnyčios Susirinkimo sesiją prelatas J. Labukas atvyko kartu su Vilniaus arkivyskupijos valdytoju C. Krivaičiu ir Kaišiadorių-Panevėžio vyskupijų valdytoju kan. P. Bakšiu.

Naujajam lietuviui vyskupui linkime sveikatos ir didelės Dievo paramos jo sunkiame darbe. To, kuris savo šūkiu pasirinko: Dievas — mano viltis, Jis negali užmiršti.

LIETUVOS NACIONALINĖ M. MAŽVIDO BIBLIOTEKA

Į GILESNĮ TIKĖJIMO PAŽINIMĄ

Mes labai mažai žinome apie mūsų tikėjimą. Jei mes esame universitete, tai dažnai mūsų tikėjimas dar tebėra vaikų darželyje. Neretai studentas ar moksleivis netenka tikėjimo į Dievą — ir visai teisingai, nes tokio Dievo, kurį jis įsivaizduoja iš tikrųjų ir nėra. Mums augant turi augti ir tikėjimas. Augti ne vien gilesniu užsiangažavimu artimo meilei, bet taip pat ir gilesniu supratimu.

Tikėjimas yra brangi Dievo dovana. Tai grūdas, kurį Dievas meta į mano sielos gelmę. Kaip tas grūdas augs, kaip jis bręs, kokį vaisių jis duos priklauso ne tik nuo Dievo, bet ir manęs paties. Aš pats turiu paruošti dirvą. Aš visas turiu tikėti — ne tik mano valia, ne tik jausmai, bet ir protas.

"Ateitis" nori būti dalimi savo skaitytojų brendimo. Ji nori pati augti ir talkinti kiekvienam savo skaitytojui augti. Dėl to "Ateitis" nori straipsnių, kurie padėtų ugdyti stiprų, subrendusį tikėjimą: straipsnių apie Dievą, apie žmogų, apie Šventąjį Raštą, apie Bažnyčios tėvus, apie teologus ir jų mintis dabar ir praėjusiais amžiais. "Ateitis" nori būti Bažnyčios *aggiornamento* nešėja į lietuvių bendruomenę. Ji nori talkos — į kiekvieną talkos siūlymą mes dėkingai atsakysime.

KRIKŠČIONIŲ VIENYBĖS SAVAITĖ

Sausio 18 d. prasideda krikščionių vienybės savaitė. Viso pasaulio bažnyčiose bus meldžiamasi, kad vėl visi Kristaus mokiniai sudarytų vieną šeimą. Ta diena dar labai toli, tačiau žingsnis po žingsnio į ją artėjama. Štai, šių metų maldos savaitės proga JAV išleistas lapelis bendromis National Council of Churches (protestantai ir ortodoksai), Vyskupų Komisijos Ekumeniniams Reikalams (katalikai), ir World Council of Churches (protestantai ir ortodoksai) pastangomis. Lapelį galima gauti iš Graymoor Friars, Garrison, N.Y.

Lapelio išleidimo proga National Council of Churches pirmininkas vyskupas Reuben H. Mueller pasakė, kad ekumeninės pažangos bus labai maža, "kol mūsų širdys nebus atidarytos vieni kitiems kai mes meldžiamės, kad mes pilniau taptume vieninga Dievo tauta".

Mūsų lietuviškoje bendruomenėje mes irgi juntame krikščionių suskilimo žaizdą. Ypatingai skaudžiai tai pajunta skaičiumi maža mūsų lietuvių protestantų bendruomenė. Jei mes vieni kitus geriau pažintume, mes galėtume vieni kitiems daug duoti — pavyzdžiui, iš mūsų protestantų mes galėtume pajusti, ką reiškia turėti gyvą Švento Rašto skaitymo tradiciją, ką reiškia mokėti daug giesmių ir jas entuziastiškai bendruomenei giedoti. "Ateitis" kviečia mūsų brolius atviram dialogui žurnalo puslapiuose — arčiau susipažinkime, suartėkime, sužinokime, kiek daug mus riša, kiek maža mus skiria.

KVIEČIAME DĖMESĮ

Norėtume atkreipti jūsų dėmesį į šiame numeryje pasirodantį pranešimą apie "Ateities" dailiojo žodžio kūrybos konkursą. Toks konkursas žurnalo gyvenime nebe pirmasis. Pavyzdžiui, prieš kelis metus "Ateičiai" tūkstančio dolerių premiją surinko būrys ne taip labai senų sendraugių. Konkursas žurnalui atnešė pluoštą šviežios kūrybos — tikimės, kad ir šis "Ateitį" kūryba praturtins.

Reiktų čia taip pat užbėgti už akių kaltinimui, kurį mums nevienas skaitytojas gali mesti. Ar ne jaunimo tvirkinimas už eilėraštį skirti šimto, dviejų šimtų premiją? Mums atrodo, kad ne. Savaime suprantama, redakcijai būtų smagiau, jei premiją laimėtų ilgoka poema, o ne koks *haiku* ketureilis, tačiau principas lieka — mažytis eilėraštis gali būt meniniu atžvilgiu vertingesnis už visą eiliuotą Euklido geometriją. Ta prasme nelaužom nei moralės, nei ekonomijos — už gerą daiktą galima ir gerai mokėti. Nelaužom moralės ir kita prasme: premijoms nebus naudojama nė cento iš administracijai atsiunčiamų aukų žurnalui palaikyti. Premiją sudarys "Ateities" draugų tam tikslui sudėti pinigai.

Galop, premiją skiriame Jaunimo Metų proga, nors tokį konkursą tikrai būtų pravartu kiekvienais metais turėti. Konkursą skiriame jauniems kūrėjams, todėl dalyvių laukiame žemiau 30 m. amžiaus ribos (jei kas dėl to įsižeistų, lai prisimena, kaip senas jam atrodė 24 m. vyras kai jis buvo aštuoniolikmetis). O konkurso dalyvių laukiame. Konkursas yra jums, jaunieji kūrėjai, iššauka — šiame krašte rašalo ir popierio labai daug, tad parodykite, kad ant jo galima ir nuostabių dalykų parašyti.

ŽYGIO APYSKAITA

Kalėdų švenčių metu spaudoje ir susirinkimuose buvo duodamos atskirų vietovių žygio į Jungtines Tautas komitetų apyskaitos. Platų pranešimą apie savo veiklą ir finansus pateikė ir KLNA centras gruodžio 18 d. įvykusiam susirinkime Brooklyn, N.Y.

„ateitis“ skelbia kūrybos konkursą

Norėdama prasmingai paminėti 1966 — Jaunimo Metus, "Ateitis" skelbia konkursą, kuriame kviečiami dalyvauti visi jaunieji rašytojai ir poetai. Konkurse skiriamos keturios premijos:

I. Poezijai — $200 (18-30 m. kūrėjams),

II. Poezijai — $100 (kūrėjams iki 18 m.),

III. Prozai — $200 (18-30 m. kūrėjams),

IV. Prozai — $100 (kūrėjams iki 18 m.).

Konkurso jury komisija vertins visus 1966.I.1—XII.31 "Ateities" redakcijai atsiųstuosius rankraščius, nebent autorius pažymėtų, kad konkurse nenori dalyvauti. "Ateities" redakcijos adresas — "ATEITIS", 4545 W. 63rd Street, Chicago, Illinois 60629.

Premijos bus įteiktos 1967 m. pradžioje įvyksiančiame "Ateities" dailiojo žodžio vakare.

"Ateities" Redakcija

Iš pranešimo matosi, kad žygio pasisekimas buvo saistomas milžiniško darbo. Pavyzdžiui, išsiuntinėta 18 500 laiškų (iš jų net 1,489 teigiami atsakymai). Išplatinti 10,243 bilietai. Surinkta 64,652.37 dolerių, išlaidos — 50,162.155 dolerių — balansas padėtas į banką finansuoti panašaus pobūdžio akcijai.

Iš lietuvių visuomenės pusės priklauso didelė padėka žygio organizatoriams ne tik už kruopštų ir įtemptą darbą žygį organizuojant, bet taip pat ir už atidžiai paruoštą veiklos apyskaitą.

Žygio organizacija duoda dvi naudingas pamokas. Pirmiausia, pradedame išmokti anglosaksišką *ad hoc* komitetų veiklos būdą — įsteigtas komitetas žygiui į Jungtines Tautas; darbas atliktas ir komiteto nariai išsiskirsto į naujus susigrupavimus. Ta prasme linkėtina, kad KLNA įsteigtų išvengti pagundos save padaryti dar vienu laisvinimo veiksniu, kurių ir taip apstu. Antra išvada — smulki darbo ir pinigų apyskaita labai maloniai nuteikia ir žygio rėmėją. Keliame mintį, kad tokia metinė piniginė apyskaita būtų labai sveika ir mūsų didžiosioms politinėms ir socialinėms įstaigoms: VLIK, ALT, BALF. Leisime sau daryti pranašystę: laikui bėgant, komunistai stengsis šių įstaigų darbą sprogdinti finansinio neatsakingumo gandais, tuo norėdami kompromituoti ir įstaigas ir jose veikiančius žmones. Viešа finansinė atskaitomybė padėtų tokių gandų išvengti. Argumentas už slaptumą, kad jis trukdo komunistų veiklai, turi ir antrąją pusę. Retas iš mūsų abejojame, kad komunistų agentai duoda gana tikslų mūsų išlaidų ir aukų vaizdą savo darbdaviams. Slaptumas kenkia mums daugiau, negu komunistams.

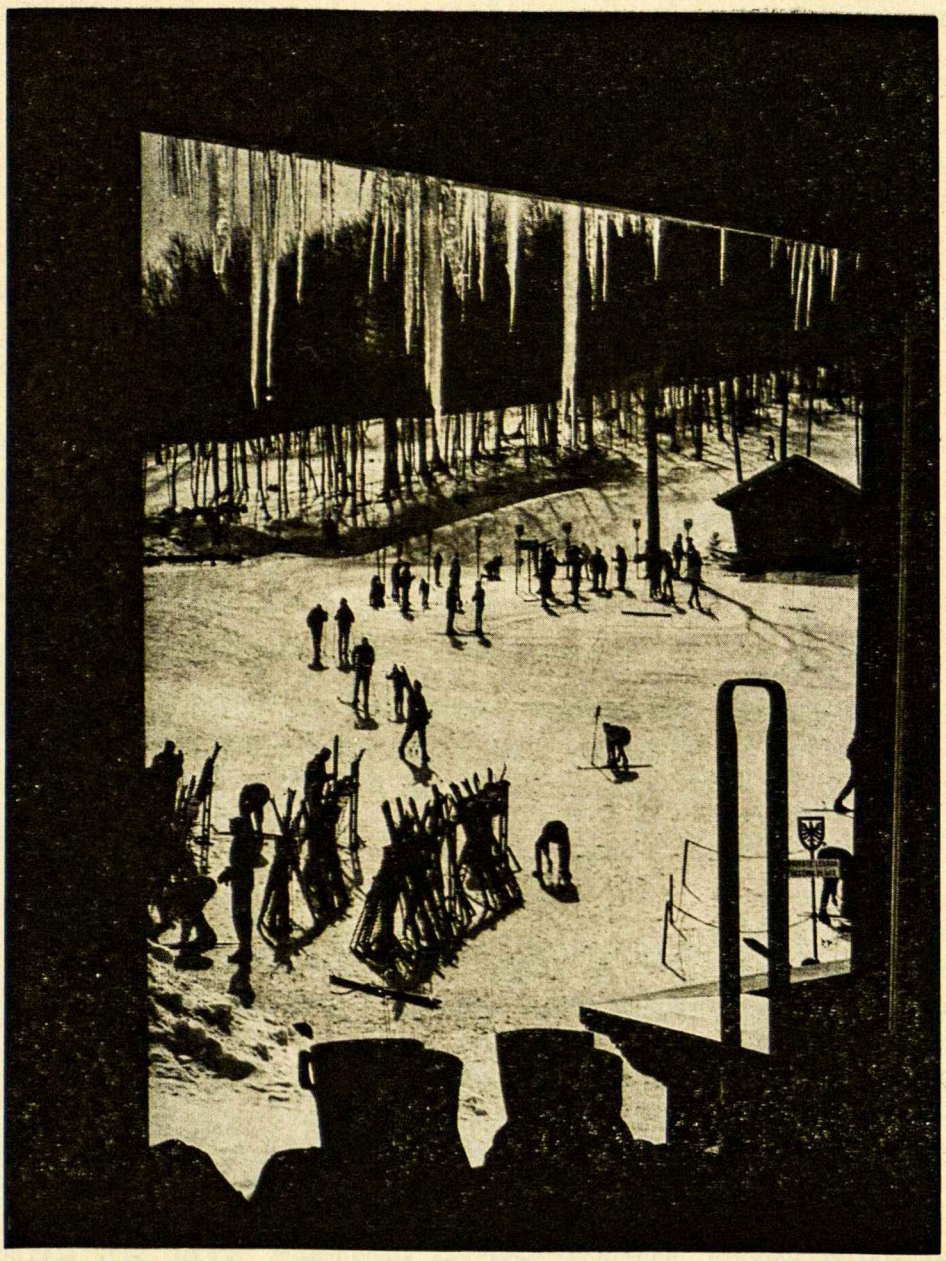

Tragiškai žuvus

ANTANUI VAINIUI,

brangiam idėjos draugui ir Moksleivių Ateitininkų Sąjungos vicepirmininkui, tėvams, broliui Petrui, bei artimiesiems reiškiame gilią užuojautą ir kartu liūdime.

Moksleivių Ateitininkų Sąjunga

ir

Studentų Ateitininkų Sąjunga

LAISVAS IR SĄMONINGAS ĮSIJUNGIMAS

R. RUDYS

Šiais metais lietuvių visuomenės dėmesys jums — jaunimui. Rengiami suvažiavimai ir stovyklos, rašomi straipsniai ir skelbiami konkursai jaunimo klausimams nagrinėti. Tad ir mes šia proga pasvarstykime keletą minčių.

Pirmiausia, klauskime apie Jaunimo metų paskelbimo prasmę. Kodėl gi jie buvo paskelbti ir ko norima šiuo atsiekti? Aišku, jau buvo kongresas Kanadoj. Bus stovyklos ir kongresas Chicagoj, tad bus gera proga susitikti pažįstamus, užmegzti naujų pažinčių, gerai pasilinksminti, na ir dar vieną kitą įvairumą patyrus, su nauju bagažu minčių ir patyrimų išsiskirstyti. Bet ar tik tai to laukia iš jūsų lietuviškoji visuomenė? Tiktai matyti jus susirinkimų ir šokių salėse, kad galėtų sakyti, kaip gražiai mūsų jaunimas linksminasi ir klausosi paskaitų.

Aišku, bus ir tokių reakcijų, bet manau jūsų tokie aiškinimai nepatenkina. Žiūrėkime į šiuos Jaunimo metus kaip į visuomenės nusiteikimo išraišką jūsų atžvilgiu. Manau, kad Jaunimo metai tai yra visuomenės pasirinktas būdas paryškinti pakvietimą jums, jaunimui, įsijungti į lietuviškos visuomenės eiles. Tai yra gražu, bet jaunimas ne pirmą kartą yra kviečiamas ir raginamas daryti vieną ar kitą darbą ir vis aukštų idealų šviesoje. Hitleris nešaukė vokiečių jaunimo eiti į beprasmę mirtį, bet šaukė juos kovoti už tėvų žemę. Amerikos aukštieji politikai nesiunčia jaunimo į Vietnamo džiungles tik pabraidyti pelkėse, bet kovoti dėl laisvės ir demokratijos. Sovietų jaunimas raginamas, ruošiamas ir formuojamas tapti nauju sovietiniu žmogumi, kad galėtų įsijungti į socialistinę statybą ir realizuoti rojų ant žemės. Taip pat ir lietuvių visuomenė deda pastangas, kad jūs įsijungtumėte į jos eiles ir tęstumėte Lietuvos laisvinimo kovą ir lietuvybės išlaikymą.

Nevienas čia užprotestuos prieš tokį mano pasisakymą. Kaip gi aš galiu lyginti Hitlerio ir Rusijos su Amerikos ir lietuvių visuomenės pažiūromis į jaunimą? Aš gi jūsų klausiu: kas šių visuomenių pažiūras padaro skirtingomis?? Argi vien, kad Amerikos ir lietuvių visuomenės tai mūsų pusė, o Hitlerio ir Rusijos pavyzdžiai tai priešai? Jūs man tada gal atsakysite, kad ten jaunimas priverčiamas, o čia turime laisvą pasirinkimą. Aš jums duodu pavyzdį — Berkeley sukilėlius ir "draft" kortelių degintojus, kuriuos mūsų visuomenė nubaudžia ne tik kalėjimu, bet visam gyvenimui uždėdama juodą ženklą ir gan efektingai pašalindama žmogų iš pilnutinio gyvenimo.

Aišku, tam tikras laipsniškas skirtumas tarp

anksčiau minėtų pavyzdžių yra. Nes, kad ir jaučiate tėvų spaudimą dalyvauti lietuvių visuomenėje, galite apsispręsti joje nedalyvauti. Tie, kurie baudžiami Amerikos įstatymų, nepraranda teisės kovoti visais politiniais ginklais tuos įstatymus pakeisti. Gi Sovietų Rusijoje stipriau pasipriešiną prieš esančius įstatymus ar tvarką yra efektyviai pašalinami, o kas nenorėjo įsijungti į Hitlerio beprotiškas avantiūras, išrūko pro krematoriumų kaminus. *Tačiau šie skirtumai yra tik laipsniški, o ne esminiai,* kiek tai liečia laisvo žmogaus įsijungimą į visuomenę.

Tad aš ir norėčiau pakalbėti apie laisvą ir sąmoningą įsijungimą į visuomenę, nes ši laisvė nėra paprastas ir savaime aiškus dalykas, bet sunkiai užsitarnaujama privilegija. Mes tą laisvę turime sunkiu darbu sau iškovoti. Jei įsijungimas nėra laisvas, tai žmogus yra tik robotas, įjungtas į vienokią ar kitokią visuomenę, perėmęs vienokias ar kitokias vertybių sistemas ir kovojantis Šiaurės ar Pietų Vietname *tik* dėl to, kad pasitaikė įvairių sumetimų išdavoje atsirasti vienoje ar kitoje pusėje.

Tad, trumpai tariant, gyvenimas demokratinėje visuomenėje nereiškia, kad mes į ją laisvai įsijungiame. Anaiptol, gal kartais sunkiau būti laisvu žmogumi šioje sistemoje, kur laisvės praradimas dažnai eina su lengvu ir geru gyvenimu. Kada žmogui nebereikia rūpintis apie kasdieninę duoną, atrodo lengva pasotinti ir dvasinį alkį, ir nuslėpti nerimą.

Sakiau, kad laisvas įsijungimas į visuomenę yra sunkiai užsidirbama privilegija. Ir manęs su pagrindu galite klausti, koks tas darbas, kurį turi žmogus atlikti, kad gautų tą privilegiją. Negaliu šio klausimo pilnai atsakyti, bet man aišku, kad žmogus turi siekti savęs supratimo, savo darbų įprasminimo ir laisvės. Nes kaip mes galėsime laisvai jungtis į visuomenę, jei nežinosime, kas yra tas "Aš", kuris stovi prieš visuomenę. Įsijungimas nebus laisvas, jeigu tas "Aš" yra tik iš lauko primestas idėjų ir reakcijų mišinys. Nesvarbu, ar tai būtų tėvų, aplinkos ar skaitytų išminčių žodžiai, kol jie nepereina per dialoginį procesą mumyse, jie lieka niekas daugiau kaip atmintinai išmokta daugybos lentelė. Dar toliau einant, mes galime pastebėti, kad jei tas "Aš" yra tik ambicijos sukurtas toks, koks labiausia patinka, mes nesam atviri tiesai nei apie save, nei apie kitus ir jų mintis, ir dialogas visai negali vykti.

Einant į visuomenę mūsų darbas joje turi būti prasmingas darbas — kitų ir savo išganymo darbas, turi būti laisvai priimamas darbas, kad laisvai savo pasirinkimu duotume savo artimui, o neišreikalautas darbas nesvarbu ar diktatoriaus įsakymu ar skambia retorika, kad to reikalauja demokratijos išlaikymas, visuomenės gėris ir šimtai panašių frazių nuskambėjusių per visą žmonijos istoriją. Kitaip mūsų kasdieniniai žingsniai bus grynas biologinis išsilaikymas, o socialinė veikla tik "the proper thing to do."

Pagaliau mes iš vis negalime kalbėti apie laisvą įsijungimą į visuomenę, jei žmogus nėra laisvas, o kaip sakiau anksčiau, tapti laisvu žmogumi neužtenka gyventi demokratijoj, nes laisvo žmogaus sąvoka prašoka ekonomines, politines ir ideologines sistemas. Laisvo žmogaus negalime pilnai aptarti jokia filosofine sistema ir priklausymas vienai ar kitai religijai neužtikrina, kad žmogus yra laisvas. Gal lengviausia kalbant šia tema yra duoti pavyzdį kaip Boris Pasternak, kuris išliko laisvas žmogus, tačiau pilnai užsiangažavęs savo draugams ir savo tautai.

Žvelkime vėl į save ir lietuvių visuomenę, kuri jus kviečia įsijungti į jos eiles. Aš pasisakiau, kad šis įsijungimas turi būti laisvas, padarytas laisvo žmogaus. Tačiau mes negalime laukti kol žmogus nutaria, kad jis laisvas ir tada stoja į visuomenės eiles.

Įsijungimas nėra vienkartinis įvykis, bet nuolatos vykstantis procesas, kuris dažniausiai vyksta dialogine forma — individo susirėmimu su tuo, ką mes galime vadinti visuomene, jei neužmiršime, kad tai yra minties konstrukcija palengvinti diskusijas.

Kalbant konkrečiau, jūs savo kasdienybėje susitinkate su vyresniaisiais ir jų pasauliu. Vyresniųjų asmenyje matote gyvenimo būdą ir mintis, kurias jie neša į gyvenimą. Matote jų darbus ir kūrybą, matote daug trūkumų ir iracionalumų, bet matote gyvenimą, kuris nebeatšaukiamai tampa istorija. Jūs turite su visa šiuo susiremti ir tarti savo žodį — duoti savo atsakymą gyvenimui. Manau, kad negalime išvengti susirėmimo ir pasilikti autentišku žmogumi, bet susirėmimas ir iš jo plaukiantis jūsų atsakymas turi būti tikras ir nemeluotas, turi būti tartas laisvo žmogaus, turi būti užangažuojantis ir prasmingas, turi būti pašaukimo rėmuose.

Susirėmimas ir dialogas neišvengiamas, nes tai yra jūsų susirėmimas su gyvenimu ir labai lengva šį susirėmimą pralaimėti išeinant nepilnu žmogumi, o tik kokio abstraktaus principo atstovu, tik kokios idėjos atspindžiu. Nežiūrint to, mes visi galime matyti bandymą kaip nors išsi-

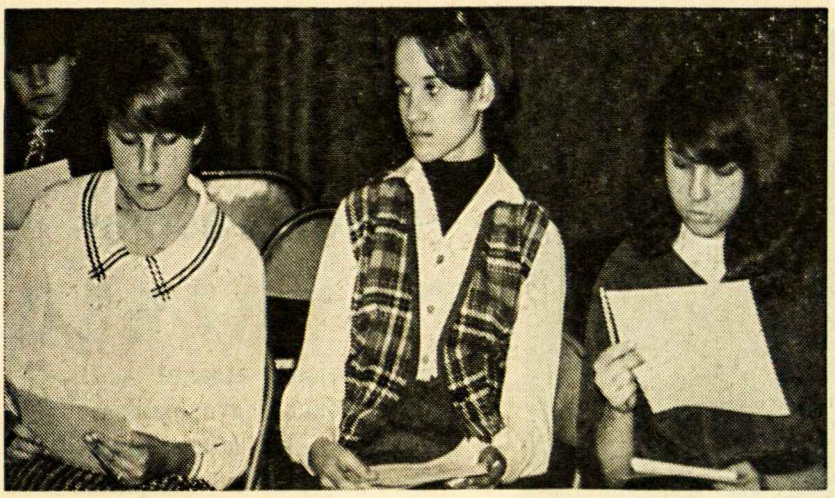

sukti iš dialogo, kaip nors jį ignoruoti, pamiršti ar nuo jo pabėgti. Šis pabėgimas pasireiškia keliais būdais ir pats ryškiausias mūsų tremties visuomenėje tai karts nuo karto matomas "išsijungimas", kurį kai kas vadina nutautėjimu. Aš nepagerbsiu šio kelio vadindamas jį nutautėjimu, nes tai implikuotų, kad tie žmonės turėjo atsiekę autentišką egzistencijos būdą ir pergyveno persilaužimą. Tačiau kiek man yra žinoma iš gyvenimo pavyzdžių, nematau tuose žmonėse jokio persilaužimo, jokio didelio idėjinio sukrėtimo, jokios dvasinės kančios ir naujos vizijos praregėjimo.

Greičiau tai atsisakymas ar nesugebėjimas subręsti, atsisakymas tapti žmonėmis, atsisakymas savo pašaukimo. Tai yra pasirinkimas kelio, kuris yra pseudo-gyvenimas, nes nepakyla aukščiau vegetacinės plotmės. Tie žmonės dar turės savo pašaukimą įvykdyti — su juo susiremti, nes išvengti to yra neįmanoma, nors bandoma užpildyti tuštumą aktyviu gyvenimu, ar tai siekiant profesinio tobulumo, ar perkraunant save sintetiniais rūpesčiais ir nereikšmingais įvykiais.. Aš tokio kelio jums nuoširdžiai nesiūlau. Savaime aišku, kad nuplaukimas *iš* lietuvių visuomenės yra lygus nuplaukimui *su* lietuvių visuomene, nes pasilikimas vienoje ar kitoje visuomenėje tik dėl pasilikimo — iš inercijos — savyje neturi jokios vertės.

Kitas pabėgimo būdas išvengti nemeluoto dialogo tai sukarikatūrinimas vyresniųjų juos ciniškai "nujuokiant" nuo diskusijų stalo. "Tai pasenę mintys, pasenę žmonės, atsilikę nuo gyvenimo, nebereikšmingi" ir šimtai panašių frazių, kurias negalime tarti, nes tai yra pavertimas realybės ir žmogaus į minties konstrukciją, ir tada susirėmimas vyksta ne su gyvenimu, bet su vėjo malūnu, kurį mūsų mintis sukūrė. Pas vyresniuosius jūs turite matyti tai kas yra gero ir lygiai tai, kas yra blogo. Žiūrėkite į Brazaitį, Eretą, prel. Krupavičių ir Vygantą. Susipažinkite su jais ir jų darbais ir matykite kaip šie žmonės dirbo ir dirba, kad būtų geresnis pasaulis. Susipažinkite su Maceina ir Girnium, nes sutiksit žmones, kurie pašventę savo gyvenimą tiesos ieškojimui ir nešimui jos į gyvenimą. Jei nesuvirpėjo širdis išgirdus apie Mackaus tragišką žuvimą, man gaila, nes nekentėjote su kūrybai užsiangažavusiu žmogumi, ir aš bijau, kad mūsų sielos gali tapti nebeatviros žmogui ir jo kančiai. Tad nuoširdžiai linkiu jums išvengti gyvą mintį paraližuojančių suprastinimų, kuriuos burbtelėję tariamės atlikę savo, o iš tikrųjų statome egoizmo sieną ir atsisakome būti atviri tam, kas yra gera, gražu ir teisu. Susiremdami su vyresniaisiais jūs turite būti atviri ir kritiški, nes jų sukarikatūrinimas ir padarymas arba tik blogais arba tik gerais neleis jums su jais susitikti kaip su žmonėmis ir tai bus jums didelis nuostolis.

Trečias ir paskutinis būdas, kurį diskutuosiu, yra pats pavojingiausias, nes sukuria autentiško dialogo iliuziją. Šitai pasireiškia ką aš vadinu triukšmavimu dėl triukšmavimo ir kurį kai kas, manau netiksliai, vadina jaunos kartos sukilimu ar naujos kartos pasireiškimu. Mes matome pasireiškimų spaudoje, kur daug skambančių frazių, kurios skelbia triumfališką naujos kartos atėjimą ir negailestingą kritiką visam tam, kas senos kartos. Ar šie žodžiai nuoširdūs, tegali atskyrti tik autorius. Prieš rašant "manifestą" jūs turite pareigą bandyti atrasti ir atskirti tai, kas yra mumyse tikro ir nemeluoto, nuo to kas tik jaunatviškas entuziazmas — noras patriukšmauti. Tol neįsijungsim į prasmingą dialogą, kol maišysim norą girdėti save kalbant — norą, kad kiti žinotų ir jaustų mūsų buvimą — su nuoširdžiu savęs ir tiesos ieškojimu.

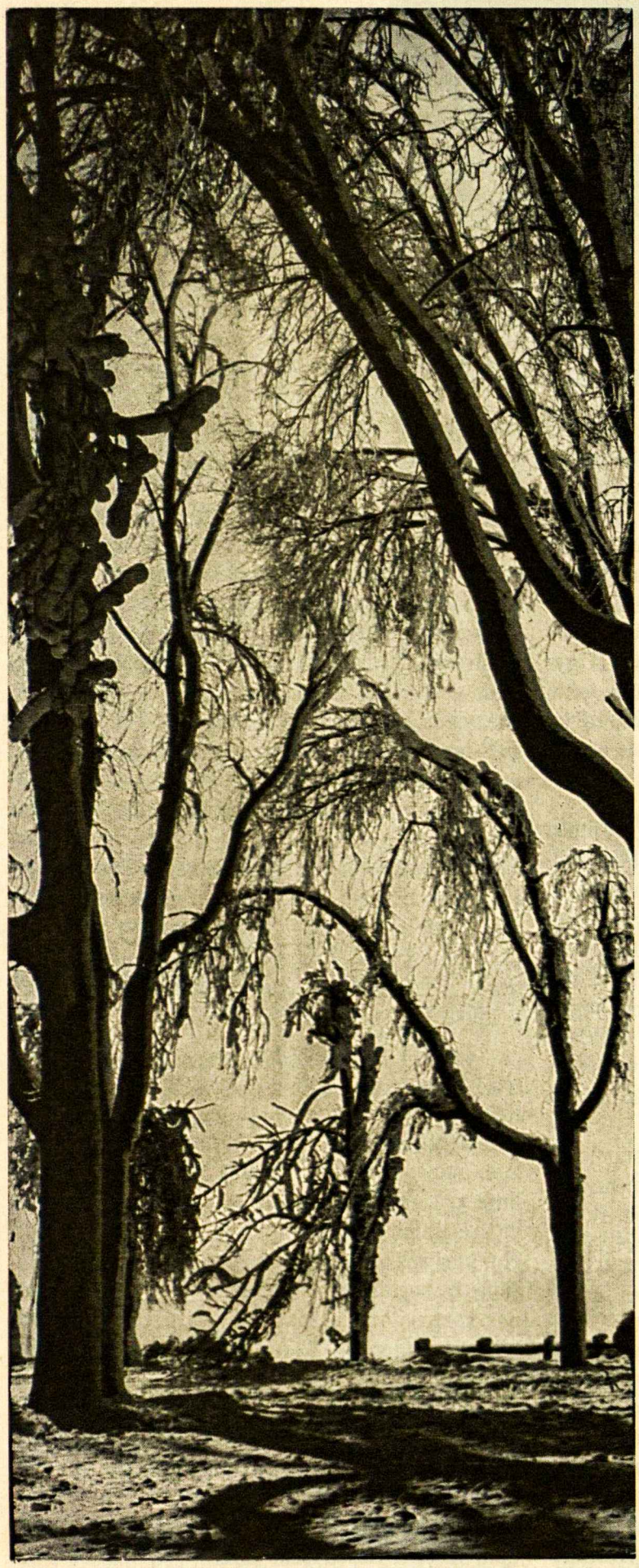

ELEANORA KIVĖNAITĖ

du eilėraščiai

Rožė! Svajonės atsakai
Žemės grožybės svarbiausia.
Raudona — lyg kraujų gūsis
Balta — lyg skaistybės pilna.
Rožė! Širdies plakimą sustabdai...
— Bet kas? priglausk baltą karštą
ranką prie jos
— Ir —
Rožė! Tu žemės nelaimė,
Tu svajonės apgavikė
Tik tu — laime randi kraujo pilnoj — rankoje.

Ką tu darai?
— Ar nori gyvybę pražudyt?
— Ar nori, kad gėlės nebežydėtų?
— Kad jūros nebeoštų?
Ką tu manai?
— Ar paukščiai nebečiulbės?
— Ar kūdikiai neberas karštos krūtinės?
— Ar žemė — teks dumblo?
Ar gali žmogus likt žvėriu?
Ar mintys liks be svajonių?

Pasaulis negali sustot.
Kūdikis — kodėl jis turi likt našlaitis?
Kodėl namai lieka griuvėsiai?
Gyvybė — ar gali pražūt?
Motina — kodėl ji plauna sūnaus kraujuotus marškinius?
Kodėl sūnus — lieka vienišas?
Kodėl?? Pasakykit!! Ar žinot, kodėl??

prasminga bendrauti

SALVINIJA GEDVILAITĖ

Prieš pradedant šį referatą, kuriuo noriu jums pristatyti moksleivio ateitininko problemą, perskaitysiu kelias trumpas ištraukas iš kitų referatų, moksleivių rašytų pereitos 1965 vasaros Rytų Apygardos Moksleivių Stovykloje. Tema: "Moksleivis ateitininkas žvelgia į Studentą ateitininką". Vienas moksleivis taip rašo:

"Girtuoklių gauja su kuriais yra didelis trūkumas ryšio. Pereitais metais man teko 'dirbti' su šiais studentais. Aš pastebėjau, kad buvo labai sunku juos išjudinti kai buvo reikalas ir pastebėjau daug sykių, kad negalima jais pasitikėti.

Žiūrint per moksleivio akis atrodo, kad šnapsas studentams daugiau žinomas negu bet koks kitas gėrimas. Pasirodo, kad studentų venose teka ne kraujas, o plačiai žinoma džiuginimo sultis. Šiuo būdu 'studentai' duoda labai žalingą pavyzdį visam jaunimui. Be to labai blogą įspūdį palieka žiūrovams, kurie tada peikia visą ateitininkų organizaciją.

Žinoma, yra ir daug studentų, kurie įgyvendina savo ateitininkų principus, apie juos nieko nesakau. Bet vistiek, mano nuomone, šitie tikri studentai ateitininkai turėtų daugiau pasiryžti ir kartu su naujais ateiviais pas 'studentus' pakeisti tos organizacijos išvaizdą".

Viena moksleivė yra panašios nuomonės. Ji rašo:

"Visų pirma, aš norėčiau pasakyti, kad aš nesmerkiu studentų ir nelaikau moksleivių geresniais už juos. Man tiktai atrodo, kad studentai būdami vyresni, turėtų turėti daugiau proto už moksleivius ir rodyti jiems geresnį pavyzdį...

Mes čia visi esame moksleiviai ateitininkai ir greitai įstosime į studentų eiles. Tada mes būsime visai kitoje padėtyje, ir iš mūsų bus reikalaujama daugiau darbo ir pasiaukojimo negu dabar. Kada mes būsime studentai, nuo mūsų priklausys ar ateitininkai išliks ar pražus gyvenimo srovėj. Pažvelkime į šios dienos studentą ateitininką, kad mes nepakartotumėm jo klaidų, kada įstosime į studentų sąjungą:

1. Studentai labai dažnai yra labai aukštos nuomonės apie save ir mano, kad jie yra geresni už moksleivius. Jeigu moksleiviai ką nors ruošia, studentai kartais visai nesiskaito su jais ir daro savo atskirą parengimą tą pačią dieną. Toksai atsitikimas labai silpnina ateitininką, ir man atrodo, kad studentai galėtų būti daug daugiau draugiškesni ir malonesni šiuose atvejuose. Jie turėtų dažniau sueiti su moksleiviais, o ne pradėt segregaciją.

2. Studentai labai kritikuoja moksleivius už anglų kalbos vartojimą, bet tie patys studentai tarpusavyje irgi angliškai kalba. Man atrodo, kad jeigu jie kitiems daro pastabas, tai nors patys galėtų tų pastabų laikytis.

3. Yra pastebėta, kad studentams labai patinka viską daryti paskutinę minutę — jeigu susirinkimą šaukia, tai visiems praneša vėliausiu laiku; jeigu laikraštėlį leidžia, tai medžiagą surenka tik naktį prieš. Aš manau, kad čia studentai galėtų pasimokyti iš moksleivių ir viską paruošti iš anksto.

4. Paskutinį punktą, kurį norėčiau iškelti yra dažnai pasireiškiąs pas Amerikos jaunimą gėrimas. Kur tik studentai susirenka, ar tik šiaip sau ar tai būtų parengimuose, jie tuojau susiranda alaus bonką. Yra tiesa, kad pagal Amerikos įstaty-

... prasminga bendrauti

mą, studentai virš 21 m. amžiaus gali legaliai gerti, bet ar tai reiškia, kad jie susirinkę negali pakentėti neišsigėrę? Kokį pavyzdį jie rodo moksleiviams? Ar jie tikrai pasirodo kaip studentai, būtent — katalikai inteligentai? Ši yra viena problema, kuri nebus taip lengvai išspręsta. Tik susipratę studentai gali šitą problemą išspręsti.

Tad kai mes įstosime į studentus, mums atsidarys visai kitas pasaulis — mes turėsim daugiau nepriklausomybės, bet ir daugiau atsakomybės. Ir jeigu mes nesiskaitysime su atsakomybe, mes pasidarysime neverti ateitininkų vardo".

Tikiuosi, kad ir jums išgirdusiems šias moksleivių nuomones iš pradžių užeina noras sekti Dievo žodį ir, prisirišusiems akmenį prie kaklo, nusiskandinti. Bet nesiskubinkite taip lengvai pabėgti ir kitiems palikti jūsų pradėtą darbą. Iš to Kristaus pasakymo supraskite rimtumą tokio nusikaltimo, ir paklauskite savęs, ar esat kalti.

Mes nė vienas nesam nekalti, kadangi mažų mažiausiai mes nusikalstam užmiršdami, kad jauno žmogaus akys žvelgia į pasaulį ir mato tik aiškius bruožus, aštrias linijas, tiesius takus — jauno žmogaus pasaulyje nėra nei pilkos spalvos nei kompromiso.

Todėl moksleivis, žvelgdamas į savo vyresnį idėjos brolį, mato arba gerą studentą ateitininką arba blogą studentą ateitininką. Jis neprileidžia aplinkybių, jis nesupranta, kad tu nedalyvauji bendrose Šv. Mišiose todėl, kad vakar vėlai grįžai, nesupranta, kad neapsiimi pravesti diskusinio būrelio todėl, kad nepasitiki savimi, nesupranta, kad neateini į jo suruoštą parengimą todėl, kad tau filmas įdomesnis. Jis tik žino, kad kadaise tu stovėjai prieš tėvynės vėliavą ir Jėzaus Kristaus atvaizdą ir prižadėjai uoliai eiti studento ateitininko pareigas, nei tik kada bus patogu, bet ypatingai kada bus nepatogu.

Moksleivis daug ko reikalauja iš studento; bet pirmoj vietoj jis nereikalauja, ir jis iš tikrųjų net vengia to studento, kuris nori jam būti "draugužis" — angliškai sakant, "buddy", — studentas gali ir turi būti moksleivio draugas, bet kai jis bando tuo tapti pats moksleiviškas, kai bando su juo šnekėtis angliškai, nes moksleivio draugai taip kalba, kai pradeda jam išpasakoti savo nuotykius tuo bandymas atrodyti "žmoniškesnis" ir lengviau prieinamas, tada studentas greitai atitolsta nuo moksleivio ir sveikas naudingas santykiavimas tarp jų greit neataugs.

Studentas ir sudentė savo federacijos jaunesniems nariams turi būti vyresni broliai ir seserys, ir su jais turi elgtis kaip su tikrais šeimos nariais. Kaip dviejų individų, taip ir šių dviejų sąjungų ryšiai ir santykiai turi stovėti ant stipraus pagrindo — ant gyvo, ryškaus, dažnai parodomo bendro intereso. Iš šio pagrindo išaugs kiti moksleivio reikalaujami gero studento bruožai; būdamas tuo pačiu geras krikščionis, jis ves moksleivį savo pavyzdžiu ir savo patarimais. Ir galų gale jis aktyviai bendradarbiaus su jaunesniais, taip pat juos įtraukdamas, kur tinkama, į studentijos veiklą.

Atrodo lengva, ar ne — tai kodėl moksleiviai mus taip aštriai kritikuoja? Ar ne todėl, kad mes, nors ir save aštriau kritikuodami, visai nesistengiam tos kitokios priežasties išnaikinti? Bet iš tikrųjų mes kiekvienas esame sveiko proto žmonės, ir mes labai gerai žinom, kad, nesvarbu kiek ilgai lauksime ir kiek daug sapnuosime, žodžiai be veiksmo liks tik žodžiai, ir todėl tušti ir be prasmės. Kai mūsų organizacija buvo įsteigta, buvo suprasta, kad į ją įstos tik tie žmonės, kurie tikrai žada jos principus įgyvendinti — tai ir pas mus ateitininkus prasidėjo tokia savotiška garbės sistema — "honor system". Jei mes dabar paprašytumėm, kad tie tuščio žodžio žmonės iš sąjungos tyliai pasitrauktų, kažin kiek mūsų liktų tęsti darbą. Nors nė vienas iš mūsų nedrįsta padaryti tokio reikalavimo, tai vistiek lieka kaip atsakomybė kiekvieno garbės sistemos nario, kiekvieno inteligento.

Čia būtų daug lengviau surašyti begalinį sąrašą pasiūlymų kaip studentas gali bendradarbiauti su moksleiviu. Jau tokių sąrašų daug yra — aš pati juos kelis esu sudarius. Dabar mums nereikia sąrašų — dabar mums reikia dvasios, noro, supratimo, kodėl moksleivis yra federacijai svarbus žmogus, kodėl bendradarbiavimas su juo yra ne darželio žaidimai, bet prasmingas veiksmas. Aš todėl prašau jūsų — išgirskite moksleivio referatuose paslėptą prašymą, atnaujinkite ir pagyvinkite ryšius su jaunesniais dvasios broliais ir seserim, kad kai jie turės nešti didesnę atsakomybę, mūsų pagalba ją palengvins ir ateitininkijos įtaka pajėgs dar toliau nustumti tamsos ribas.

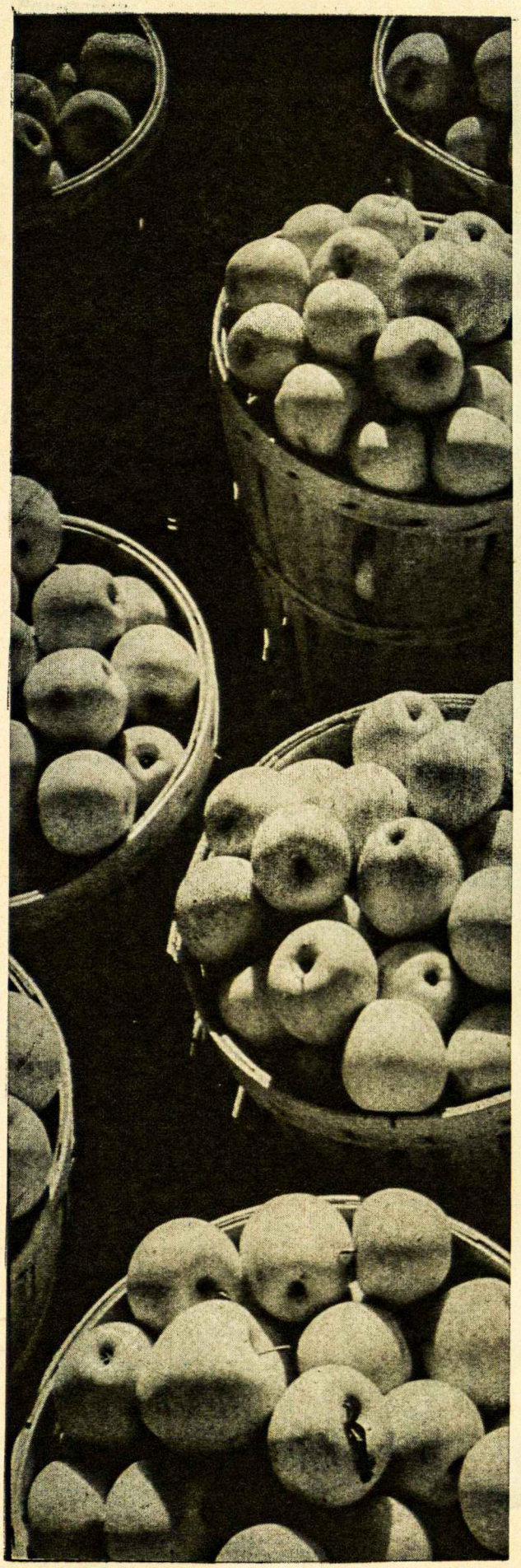

asmuo ir bendruomenė

REMIGIJUS BIČIŪNAS

Paskaita, skaityta kun. A. Lipniūno kuopos susirinkime

Diskutuojant individualizmą,
vienas klausimas savaime kyla —
kas tai yra — individualizmas?
Aristotelis, Platonas ir kiti žymūs graikų
filosofai
šį klausimą svarstė.

Aš šiame referate nemanau tiek
duoti atsakymų, kiek duosiu jums klausimų.
Kaip ir pavadinimas teigia, kad šis referatas bus
bandymas
bendrai apibrėžti šiuos klausimus,
ir stengtis logiškai juos apsvarstyti.

Kas yra individualizmas?
Tai yra ta dogma, kurią teigia liberalinė
galvosena
apie asmenį, kad jis turi natūralias teises
ir kad asmuo yra esmėje geras.
Tai iš tikrųjų gali būti labai teisinga dogma...

Individualistas yra tas asmuo,
kuris turi stiprią individualybę
(tą savybę, kuri atskiria žmogų iš masės),
bet mes vadiname individualistais ir tuos
asmenis,
kurie nebūtinai palaiko individualizmo doktriną,
kurie nebūtinai turi stiprią individualybę,
bet kurie atsiskyrė nuo bendruomenės dėl to,
kad jie nepajėgia su kitais sugyventi,
bendran darban įsijungti.

Kas tada yra individas?
Kiekvienas žmogus yra individas.
Kiekvienas žmogus skiriasi nuo kito,
ar veido išraiška,
ar kita fizine smulkmena.
B e n t tuo skiriasi.

Jei tik tuo mes galime pavadinti žmogų asmeniu,
tai klausinėti toliau reikalo nėra.
Bet jeigu ieškosime giliau asmens reikšmės,
tai turime toliau ryškinti, iš ko susidaro
tikras asmuo.

Asmuo, bent mano manymu,
yra tas, kuris sudaro s a v o
nuomonę apie įvairius dalykus,
žvelgdamas į objektyvius faktus,
ne todėl, kad masės srovė jį taip stumia.
IR JIS VEIKIA PAGAL TĄ NUOMONĘ.

Čia reikia atskirti pseudo-asmenis,
kurie veikia vien tiktai prieš masinę srovę,
savaime protestuodami prieš tuos dalykus,
kuriuos palaiko bendruomenė,
NEPSVARSTĘ JŲ VERTĖS.
Arba tuos pseudo-asmenis,
kurie daro viską tiktai todėl,
kad bendruomenė arba masė jį taip stumia.

Taigi, yra trys rūšys asmenų:
išorinis,
išvidinis,
ir netikras, arba pseudo —.

Besvarstant asmens išaiškinimą
mums pasitaiko ne taip retai anglų žodis
"stereotype".
Šis žodis,
man regis,
yra reikšmingas.
Žodis "stereotype" duoda suprast,
kad kas nors yra tipiškas.

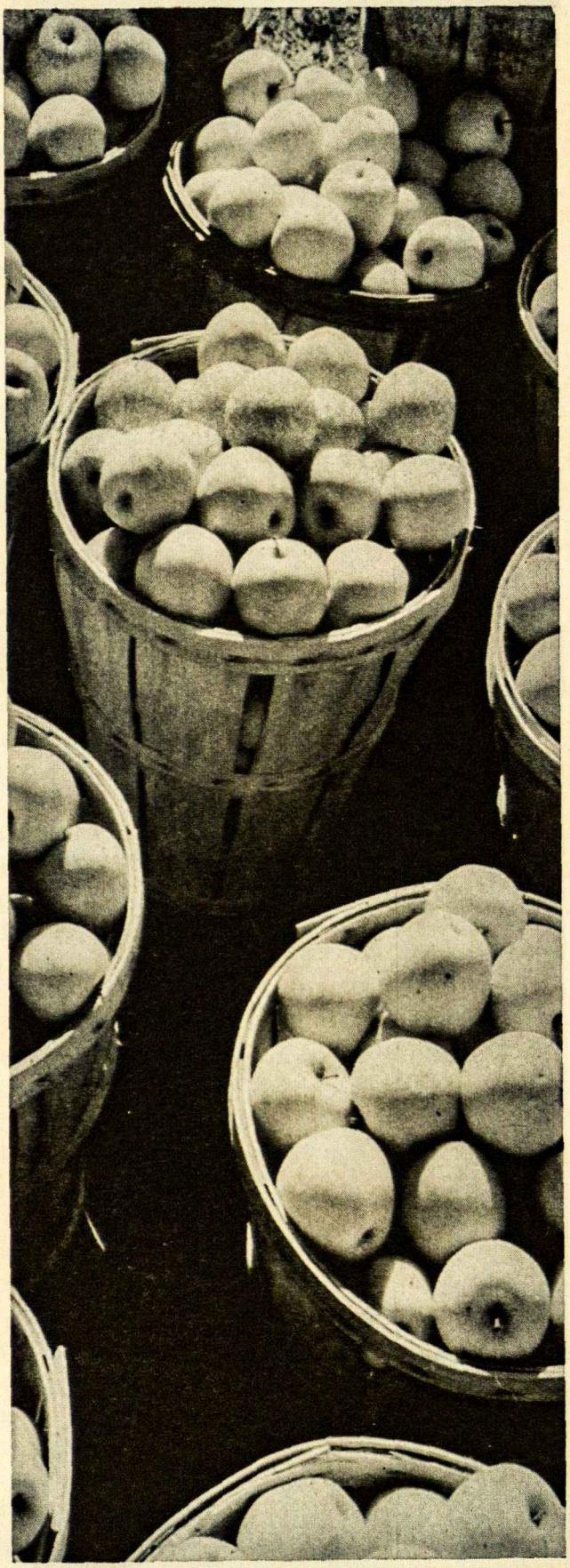

Pavyzdžiui:
kai asmuo savo kalbą pradeda sakydamas:
"Man buvo suteikta didelė garbė ir malonumas
šia proga į jus kalbėt".
Toks įvadas yra tipiškas
ir jį galime pavadinti "stereotype".
Ar mes galime pritaikyti šį žodį,
kai kalbame apie asmenį?
Ar mes galime priimti tą,
kuris sako, kad du žmonės gali būti
lygiai tokie patys?
Nebūtinai fiziškai kalbant,
bet ir apie jų galvojimą.
Jei jūs manot, kad ne,
pažvelkit į "užkietėjusius idealistus".
Ar jie negali būti pavadinti "stereotype"?
Ar Joe Young, Junior Executive With Ulcers,
negali būti pavadintas "stereotype"?

Su šiais klausimais mes prieiname
prie to didžiojo klausimo:
jeigu gali iš viso būti
toks dalykas, kaip "stereotype",
ar mes, ar kas kitas galime
ką nors klasifikuoti į rūšis?
Ar mes,
vienu žodžiu,
turime kokią teisę
kitą asmenį,
žiūrėdami tik į jo veiksmus,
teisti jį,
sakydami, kad jis yra "stereotype"?
Juk mes neturime kitų būdų
žmogų apibrėžti,
kaip tik jo veiksmus,
kurie atspindi jo galvoseną.

Kas yra bendruomenė?
ir kuo remiasi asmens santykiai su ja?
Bendruomenė yra sudaryta asmenų.
Ar iš tikrųjų sudaryta asmenų?
Kaip ji veikia?
Bendruomenėj mes neturime nustatytos vietos.
Kaip mes tuo atveju nutariame,
ką asmuo veikia joje?
Jis arba susiranda sau vietą
arba jis yra atmestas.
Mūsų reikalas yra susirasti
vaidmenį bendruomenėje
ir jį vykdyti.

Primityvioj Australijoje,
kai vienos giminės asmuo
aplanko kitą giminę,
tai senieji vyrai
tuoj tyrinėja to asmens giminės šakas,
kad nustatytų, ar jis
kaip nors jų grupei gimininga.
Jei jis yra,
jam duodama bendruomenėj vieta,
bet jei ne, jis užmušamas,
nes jie nežino,
ką su juo veikti.

Mūsų bendruomenėj
asmeniui yra duodama laiko
susirasti vietą,
bet jei jis netiks,
jis bus atmestas.

Atsižvelgiant į tai,
ar mes vistiek galime sakyti,
kad bendruomenę sudaro patys asmenys?
Nes arba asmuo prisitaiko,
arba yra atmestas.
Labai paprasta...
arba — arba.
Asmuo tada labai lengvai pasimeta
bendruomenės kaleidoskope
ir turi prisitaikyti grupei.
"Status" simboliai
pasidaro labai svarbūs.
"Keeping up with the Joneses"
pasidaro vedamoji
gyvenimo dalis.
Jei netinki bendruomenei
ir nesurandi vietos,
esi atmestas,
o jei susirandi,
esi priimtas,
ir joje greitai pasimeti.
Ar čia nėra masinė bendruomenė,
ne asmenų sudaryta,
kuri traukia viską į save,
bet atmeta,
kas jai nepatinka,
ar kas su ja nesutinka,
ar kas mėgina ją pakeisti?
Ar asmuo bėga nuo savęs?
Nuo savo sukurtos bendruomenės,
jei jis nepriima bendruomenės?

Mirga Pakalniškytė

STUDENTŲ ŽIEMOS KURSAI

Praeitų metų gruodžio gale susibūrė apie septyniasdešimt ateitininkų studentų Round-up Lake stovyklavietėje. Atvyko jie iš tolimų miestų susitikti su kitais draugais ateitininkais ir pasišnekėti su jais aktualiais klausimais.

Kursų pagrindinė tema buvo tautiškumas, lietuvybė, o iškelti klausimai įvairūs: Ar lietuvybė išsilaikys? Kaip reikia elgtis su senąja lietuvių karta ir kaip ji turėtų su mumis elgtis? Nuo ko priklauso žmogaus tautybė. Šitus klausimus iškėlė ir gan išsamiai išdėstė Rimas Rudys, Ramūnas Girnius ir Jonas Boguta. Yra įdomu pastebėti, kad Ramūnas savo paskaitoje priėjo išvados, kad tautybė vis vien nėra apsprendžiama biologiškai, kadangi yra dažnai iškeliama nutautėjimo problema. Todėl žmogus turi pats apsispręsti, ar jis lietuvis ar ne. Vis vien, lietuviui ar kurios kitos tautos žmogui būtų sunku asimiliuotis į kitą tautybę.

Šalia diskusinių paskaitų buvo ir dvi informacinės paskaitos. Kunigas Kijauskas, kalbėdamas apie ekumeninį suvažiavimą, išaiškino kelis spaudos apleistus punktus, pavyzdžiui musulmonų padėtį krikščionių akyse. Jis taip pat pasiskundė, kad labai maža lietuvių misionierių tevyksta į svetimus kraštus skleisti krikščionybės. Antroji paskaita, pono Kamanto, apibrėžė Jaunimo Metų tikslą, sujungti pasaulio lietuvius, ir kelis Jaunimo Kongreso aspektus.

Bet studentai ne visą laiką ten sėdėjo, kaip seniai, ir klausė paskaitų. Organizuoto sporto nebuvo, kadangi šilta saulė ištirpdė ledą ant ežero ir sniegą ant kalnų. Liko tik mėlynas vanduo ir geltonas purvas, kuris keliukuose buvo net trijų colių gilumo. Nors klampynės ir trukdė, bet pasivaikščiojimas buvo pasidaręs populiariausias sportas. Šitas sportas tęsdavosi kartais iki antros valandos ryto, kada per plonas barakų sienas girdėjosi vaikščiojančiųjų šnekėjimas ir akompanimentas — šliuš, šliuš.

Gerai organizuoti buvo linksmavakariai, kurių pirmasis buvo susipažinimo šokiai. Salė buvo išpuošta tarptautine tema ir ant stalų žvakės romantiškai mirksėjo. Grojo jaunų muzikantų grupė, kuri ten pat stovyklavo. Antrasis vakaras prasidėjo rimčiau. Ant čiužinių susėdę studentai klausėsi Mačernio ir Salomėjos Neries eilėraščių, o vėliau liaudies dainų. Baigėsi vakaras nuotaikingai: studentai šoko lietuviškus šokius ir dainavo lietuviškas dainas. Kai komendantas Stasys pasakė, kad jau laikas skirstytis, pasigirdo prieštaravimų.

Be pasivaikščiojimų ir šokių, studentai ateitininkai buvo išsigalvoję daug kitų užsiėmimų laisvalaikiui praleisti. Vieni barakuose, arba prie židinio, ir kartais net lauke, prie ežero, sėdėdavo ir kortuodavo. Antri smaginosi laipinėdami ant mergaičių stogo ir jas gąsdindami, arba vėl, naktimis garsiai dainuodami. Bet, atsirado ir tokių, kuriems matyt trūko natūralaus linksmumo, nes jie kvietės į pagalbą alkoholį.

Stasys Rudys, kursų vadovas, panašius pesimistus mėgino gražinti į dorą kelią, bet šis užsimojimas sunkiai jam ėjosi. Šiaip, jam pavyko įvesti gan griežtą tvarką: visi laiku eidavo valgyti ir laiku vakare išsiskirstydavo. Alvydui Bičiūnui, virtuvės šeimininkui, taip pat buvo pavykę įvesti tvarką, jei ne kitur, tai bent pačioje virtuvėje. Jis davė pagelbininkėms griežtus įsakymus ir jas net išbarė, o pavalgęs pietus, ir pats susirgo. Dvasios vadas buvo kunigas Trimakas. Kiekvieną rytą buvo mišios ir prie valgių kiekvieną kartą studentai melsdavosi.

Deja, kai gyvenimas kursuose buvo įėjęs į visiškai normalias ir nusistovėjusias vėžes, staiga įvyko nelaimė. Ant plento suvažinėtas, žuvo studentų ateitininkų draugas ir jų buvęs pirmininkas a.a. Antanas Vainius. Dar buvo stovykloje mišios už jo sielą, o po jų, gedulo ženklan, stovykla buvo nutraukta ir visi tuojau pat išsiskirstė namo.

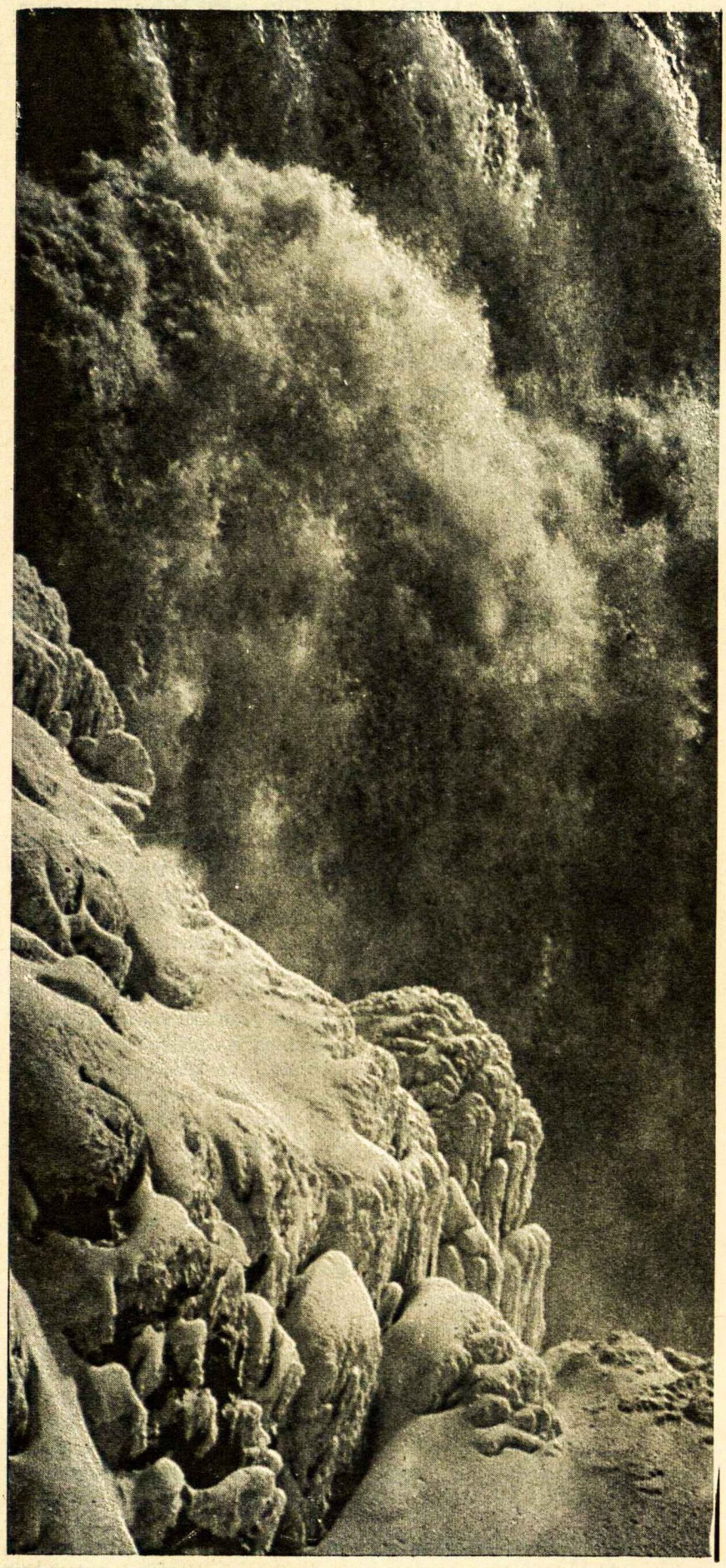

nuo lentynos

Praėjusieji 1965 metai paliko savo žymes ir knygų lentynoj. Iš ten pastoviai apsigyvenusių naujų knygų bandysime atrinkti bent keletą tokių, kurios nevien daug'ausia susidomėjimo 1965 metais sukėlė, bet ir toliau kviečia jas į rankas paimti, žadėdamos skaitytoją gausiai atlyginti.

Ateities vizija

Buvo tęsiamas įvairių Teilhard de Chardin raštų spausdinimas. (Kartais ir nevisai sąžiningai — sudėstoma poema iš kurios nors iau atspausdintų jo darbų dalies ir išleidžiama kaip nauja knyga). Anksčiau paskelbtų jo minčių apmąstymą ir mistinį išgyvenimą bei pilnesnę jo paties dvasios išraišką randame Pierre Teilhard de Chardin, **Hymn of the Universe** (Harper and Row: New York, 1965, $3.00).

Gilu įspūdį palieka malda, kurią tėvas Chardin aukojo pasaulį Dievui, būdamas Gobi dykumoje ir neturėdamas vyno ir duonos mišių aukai. Toliau seka dvi meditacijos — "Kristus medžiagos pasaulyje" ir "Dvasinė medžiagos galia". Paskutinė dalis susideda iš minties fragmentų, kurių vienas tobulai išreiškia jo galvojimą ir gyvenimą:

"Tada tiesa, Viešpatie? Padėdamas mokslui ir laisvei plėstis, aš galiu didinti dieviškosios atmosferos tirštumą, tiek sau pačiam, tiek bendrai, tos atmosferos, kurioje aš nuolat trokštu pasinerti. Įsikabindamas žemės aš tvirčiau laikausi tavęs.

"Tegul medžiagos karalystė per mūsų stebėjimą ir veikimą atiduoda mums savo sudėties, savo veiksmų, savo istorijos paslaptis.

"Tegul pasaulio energijos, mūsų suvaldytos, nusilenkia prieš mus ir priima mūsų galios jungą.

"Tegul žmonių giminė, išaugusi į pilnesnį sąmoningumą ir stiprybę, susigrupuoja į turtingus ir laimingus organizmus, kuriuose gyvybė būtų geriau naudojama ir atneštų šimteriopą vaisių.

"Tegul visata atveria mūsų žvilgsniui visokios harmonijos ir visokio grožio simbolius ir formas.

"Aš turiu **ieškoti:** ir aš turiu **rasti.**

"Ant svarstyklių, Viešpatie, yra elementas, kuriame tau patiko čia žemėje apsigyventi.

"Ant svarstyklių yra tavo egzistencija tarp mūsų". (p.p. 115-6).

Kas yra susidomėjęs pačiu Teilhard de Chardin asmeniu, galės rasti jauno tėvo Pierre charakterio bruožus ir galvojimo užuomazgą laiškuose savo pusseserei Marguerite Teilhard, kuriuos jis rašė būdamas fronte (1914-1919): Pierre Teilhard de Chardin, **The Making of a Mind** (Harper and Row: New York, 1965, $5.00).

Tikėjimas Žmogaus Mieste

Harvey Cox **The Secular City** (Macmillan: New York, 1965, $1.45) praėjusią vasarą buvo viena iš labiausiai skaitomų knygų Amerikos universitetuose. Knyga sukėlė diskusijas ne vien studentų tarpe, bet taip pat ir katalikiškoj spaudoj. Harvey Cox yra protestantas teologas, dėstąs Andover Newton Theological School. Jo mintis riša teologiją ir sociologiją. Gyvai dalyvauja katalikų ir protestantų idėjiniam dialoge.

Knygos pagrindinę mintį geriausiai išreiškia antroji pavadinimo dalis ("Pasaulietiškas miestas: džiaugimasis jo laisvėmis ir kvietimas pasiduoti jo tvarkai"): miesto civilizacijoje Cox nemato pavojaus religijai — priešingai, miesto gyvenimas privers žmones eiti prie teisingesnio santykio su Dievu. Knyga verčia iš naujo permąstyti kaikuriuos "savaime suprantamus" miesto aspektus: pavyzdžiui, miestiečio anonimiškume Cox randa ir gerą pusę — žmogus nėra priverstas atverti save kiekvienam sutiktajam. Esame įpratę matyti modernaus žmogaus judrume blaškymąsi, šaknų neturėjimą, tuo tarpu Cox iškelia tai kaip laisvės apraišką. Į Bažnyčią Cox žvelgia kaip "atsiliepiančią" bendruomenę — žmones, kurių uždavinys yra įžvelgti Dievo veikimą pasaulyje ir įsijungti į jo darbą (p. 105). Bažnyčia yra Dievo avangardas — jokiu būdu ne **status quo** palaikytoja. Įdomu, kad Cox mintyse yra aiškių sąskambių su neseniai pasirodžiusia Vatikano II pastoraline konstitucija "Bažnyčia Moderniajame Pasaulyje".

Dalis knygos kontraversijos kyla iš Cox prielaidų, kurios skaitytojui atrodo nepakankamai pagrįstos, pavyzdžiui, kanonizuojamas miesto žmogus, tuo tarpu kaikuriais jo bruožais sunku žavėtis. Todėl vietomis keista Cox Šventojo Rašto interpretacija: iš Gerojo Samariečio padaryti šaltą, efektingą tvarkdarį kelia klausimą, ar Cox teisingai supranta artimo meilę. Pati knygos kalba sudaro skaitytojui sunkumų: Cox polinkis neišravėtam sociologiniam žargonui bei originalus žodžių naudojimas (pavyzdžiui — "profaniškas" reiškia komplimentą). Tačiau, nežiūrint visų trūkumų, knyga atveria naują teologinę perspektyvą.

Kaip modernus žmogus bando sau pačiam pagrįst savo tikėjimą Dievu? Šį klausimą svarsto Michael Novak savo knygoje **Belief and Unbelief — A Philosophy of Self-Knowledge** (Macmillan: New York, 1965, 4.95). Šis jaunas amerikietis filosofas, Stanford universiteto profesorius, yra vienas iš pirmaujančių JAV katalikų mintytojų. Prieš kiek laiko pasirodė jo įdomi Vatikano II antrosios sesijos analizė (knyga **The Open Church**).

Novak tikėjimui pagrindo ieško savęs pažinime. Kas aš esu? Randu, kad mano pagrindinis bruožas yra noras suprasti ir žinoti. Nors aš pilnai nežinau ir pilnai nesuprantu, tačiau randu, kad kaiką galiu žinoti ir suprasti, ir galutinai aš siekiu visko, kas galima žinoti ir galima suprasti. Mano minties ir veiksmo gyvenimas žengia į priekį veiklos ir poilsio ritmu (p. 106). Tikėjimo šaknys yra siekyje suprasti (p. 134). Novak asmeniškai renkasi tikėti, nes tikėjimas daugiau išaiškina tikrovę, negu netikėjimas.

Novak pilnai pripažįsta nuolatinę įtampą tarp tikėjimo ir netikėjimo tikinčiojo asmenyje. Tikintysis nėra abejingas ateizmo traukai, tikintysis randa sunkumų pritapti šių laikų pasauliui, tikintysis nežino atsakymų blogio ir kančios problemom, tikintysis savyje jaučia tuštumą ir tamsą, tačiau nežiūrint šitų išgyvenimų jis su nuostaba atranda, kad jis vistiek tiki.

Knyga yra giliai asmeniška. Novak nebijo savęs atverti. Jo mintis subtili, su daug niuansų, tačiau pagauna skaitytojo simpatiją. Jam sekasi kalbėti apie Dievą — nes be Dievo jis pats sau nesuprantamas. "Jis kartais su juo kalbasi, matyt nematomu, girdėt negirdimu, pasislėpusiu naktyje; ir kalba nevienas, bet kartu su daug kitų žmonių" (p. 191). Gal dėl to Novak žodis ir ras atgarsį, nes jis kalba ne vienas.

Krikščionis — Kristaus liudininkas

Jei 1965 metais buvo knyga parašyta krauju, tai tėvo Philip Berrigan, S.S.J. **No More Strangers** (Macmillan: New York, 1965, $4.95). Knyga kviečia mus atsistoti prieš "rasinę problemą", karo klausimą, vedybinio gyvenimo trapumą ir prisipažinti, kad tai yra pasėkos to, jog mes esame svetimi sau, svetimi pasauliui, svetimi vieni kitiems. Rasinė neapykanta kyla dėl to, kad mes norime užsitikrinti savo gerbūvį, savigarbą kito — juodo — žmogaus sąskaiton. Pasaulinėje apimtyje to pat siekiama karu.

Berrigan kaltina, kad gudrūs Kristaus žodžių aiškinimai padaro krikščionis socialinių neteisybių dalininkais. "Kadangi mes nedirbame panaikinti sąlygų, kurios suniekina žmogų, tuo padarydamos žmogaus pilnatvę ir išganymą beveik neįmanomą, mes tampame nusikaltimo dalyviais, ir žmogiškoji kančia, kurią mes leidžiame kristi ant kitų, nubaudžia mus lygiu dvasiniu skurdu" (p. 180).

Liudyti Kristų reiškia būti atviram kitų reikalams. Mes turime Evangeliją, gyvąją Bažnyčios tradiciją ir Šventąją Dvasią grynai tam, kad pilnai dalyvautume gyvenime, kuris krikščioniškoje sąvokoje reiškia kitus žmones (p. 181).

Tikrovė, ne iliuzija

Betkoks svarstymas apie moterį nėra lengvas dėl visų tų nesąmonių, kurios apie ją prirašytos. Tačiau Sidney Callahan **The Illusion of Eve — Modern Woman's Quest for Identity** (Sheed and Ward: New York, 1965, $4.50) įstengia prasiskverbti pro romantiką bei retoriką ir duoti naują įžvalgą į moterį kaip

...proga atnaujinti krikščioniška pilnatvę...

į asmenį. Autorė yra "Commonweal" redaktoriaus žmona, penkių vaikų motina, ir rašo katalikiškoj spaudoj.

Autorė randa dvi pagrindines teorijas moters paskirčiai išaiškinti. Pirmoji, kurią ji vadina "Amžinojo Moteriškumo" tradicija, teigia, kad moteris yra savo prigimtimi skirtinga nuo vyro, kad ji yra kilnesnė savo paukštumu, visiškai netinkanti darbui pasaulyje, nes jos uždavinys yra siausti savo šiluma ir meile šeimą, gimdyti ir auginti naujus žmones. (Tradicijos gyvastingumą parodo kad ir sekanti meditacija **America** žurnale — 1965.XI.15 p. 612: "Kai kurie klaus, ar kiekviena moteris turi būti pririšta prie tradicinių moteriškų darbų; ar nei vienai nebus leista vykdyti didesnių šio pasaulio darbų? ...Bet kokie yra didesnieji pasaulio darbai? Čia rašo tik paprastas vyras. Tačiau jei jam būtų duota pasirinkti auginti septynis vaikus ar vadovauti universitetui, jis nei akimirkos nesvyruotų. Universitetai, aišku, yra gana sunkios vietos, bet su jais gali sustvarkyti."). O antroji srovė skelbia, kad tarp vyro ir moters skirtumai yra neesminiai — skirtumus išugdo kultūra ir aplinka. Šią srovę atstovauja Simone de Beauvoir, bei paskutiniu laiku JAV populiarizavo Betty Friedan.

Nors Callahan iš šių dviejų srovių jaučia daugiau simpatijų antrajai, bet ji renkasi kitą priėjimą. Jos išeities taškas yra pats žmogus. Kalbant apie žmogaus prigimtį ir jo paskirtį negalime išskirti vyro ir moters. Callahan nuolat primena, kad moteris turi būti pilnas žmogus.

Callahan randa, kad Šventajame Rašte vyras ir moteris skirti vienas kitą papildyti, o ne dominuoti. Ji pastebi, kad ne kartą Šventasis Raštas buvo naudojamas paremti vyro, kaip moters viešpačio, teoriją, tačiau atidus skaitymas tuos argumentus sugriauna. "Jeigu tiesa, kad mes iškreipdavom Šventą Raštą, blogai supratom Ievą ir Mariją, šališkai aiškindavom mokslą, tai dabar, visuotinos reformos metu, mums yra proga atnaujinti krikščionišką pilnatvę krikščioniškąja laisve" (p. 88).

Tolimesnėj knygos daly autorė kalba apie moterį kaip žmoną, žvelgdama į vyro ir moters santykį kaip abipusį augimą į pilnesnius žmones ir krikščionis. Moters kaip motinos klausimas palieka daugiausia neišrištų problemų: iš vienos pusės, autorė pasisako už moters neužsidarymą šeimoje, iš kitos pusės randa, kad dažnai yra perdidelės praktiškos kliūtys jos rimtam darbui pasaulyje. Siūlo utopinę išeitį: palaipsniui daryti mūsų kasdieninį gyvenimą lankstesniu, kad vyras ir žmona galėtų vienas kitam padėti dalintis laiku už šeimos ribų. Callahan priėjimas vertingas tuo, kad jis neperša vieno visiems pritaikomo recepto. Kiekvieno asmens kelias į pilną išsivystymą yra skirtin-

Balsai Bažnyčioje

Vatikano II Bažnyčios Susirinkimas daugelių progų kėlė reikalą Bažnyčiai atsinaujinti. Sekančiose knygose kaip tik girdime daugelį balsų apie sritis Bažnyčios vidaus gyvenime, kurios reikalingos reformos.

Iš šių labiausiai verta dėmesio Daniel Callahan **Honesty in the Church** (Charles Scribner's Sons: New York, 1965, $3.95). Autorius yra religijos profesorius Brown University, redaguoja "Commonweal" žurnalą — neseniai pasirodžiusi jo knyga **Mind of the Catholic Layman.** Callahan pastebi, kad sąžiningumas, nuoširdumas ir atvirumas yra tapę šio amžiaus labiausiai trokštamomis vertybėmis. Betkoks nesąžiningumas galvojime ar veikloje suskaldo patį Bažnyčios narį ir kliudo jam pilnai atsiduoti krikščionybei. Autorius charakterizuoja nesąžiningumo Bažnyčioje apraiškas ir motyvus viešame ir asmeniškame jos narių gyvenime. Callahan nepasitenkina tik analize, bet siūlo būdus kaip sąžiningumas turėtų būti ugdomas Bažnyčios instituciniuose rėmuose. "Jo paties labui, autoritetas yra reikalingas sąžiningumo Bažnyčioje. Jis negali tinkamai valdyti, jei jis nejaučia, ką žmonės galvoja" (p. 153). Šioji mintis primena prieš kelis metus pasirodžiusią Karl Rahner, S.J. knygą **Free Speech in the Church** (Sheed and Ward: New York, 1959, $2.75) — iš tikrųjų, Callahan knygos šaknys ir yra Rahner galvojime. Callahan eina dar toliau už Rahner: jis pabrėžia asmens atsakomybę būti sąžiningu: "Pačios Bažnyčios labui žmogus turi tapti asmeniu iki pačių savo būties šaknų. Jo atsakomybė sau pačiam įkvėps visą žmonių bendruomenę. Jis gali parodyti Bažnyčiai ką reiškia atsakyti sąžinės reikalavimams; ką reiškia drįsti be baimės klausti pavojingus klausimus; ką reiškia subręsti sau pačiam; ką reiškia atmesti prisitaikymą kaip gyvenimo būdą. Asmuo, kuris nedrįsta klausinėti Bažnyčios, tikrinti savo paties giliausių įsitikinimų, nebus pasiruošęs analizuoti visuomenę. Iš Bažnyčios, kurią sudaro vyrai ir moterys, kuriems yra nepažįstami sąžiningumo reikalavimai pačioje Bažnyčioje, negalima tikėtis atsparos visuomenės nesąžiningumams. Krikščionui, kuris nėra sąžiningas pats sau, bus sunku sąžiningai santykiauti su kitais. Bažnyčia, kuri neskatina ir nesutelkia sąžiningumui reikalingų sąlygų, negali tikėtis gauti tą savęs suprat'mą, kuris reikalingas išpildyti jos misijai. Katalikas, kurs nesiekia būti sąžiningas pats su savim, neturi pagrindo laukti, kad Bažnyčia būtų sąžininga su juo. Nesąžiningumas yra liga, kuri pati save pratęsia: vienas pretendavimas iššaukia kitą, išsisukinėjimai gimdo išsisukinėjimus, melas gimdo melą. Bažnyčia turi išmokyti žmones būti sąžiningais. Žmonės turi mokyti Bažnyčią" (p. 188).

Sąžiningumo siekia ir JAV katalikų vidurinės kartos atstovų pasisakymai, surinkti Daniel Callahan redaguotoje **Generation of the Third Eye** (Sheed and Ward: New York, 1965, $4.95). Knygoje dvidešimt keturi katalikai intelektualai (rašytojai, poetai, kunigai, mokslininkai) kalba apie save ir Bažnyčią pirmuoju asmeniu. Knyga įdomi ir būtų labai gera, jei būtų galima išplėšti puslapius 224-233.

Iš anapus Atlanto atkeliavo panašios minties knyga: Michael de Bedoyere redaguota **Objections to Roman Catholicism** (J.B. Lippincott Company: Philadelphia and New York, 1965, $3.95). Knygoje septyni anglai katalikai pasisako klausimais, kurie yra šiuo metu opūs Bažnyčiai. Magdalen Goffin pasivaikščiojimą po prietarų liekanas seka istoriko (**Martin Luther**) John M. Todd svarstymai apie supasaulėjusią Bažnyčią, be-

LIETUVOS NACIONALINĖ M[illegible]DO BIBLIOTEKA

siremiančią turtu ir titulais (Todd įjungia dominikono teologo Congar mintis, kurias lengvoj formoj rasime **Power and Poverty in the Church** (Newman Press; Westminster, Md., 1964). Kiti nagrinėjami klausimai liečia Bažnyčios autoriteto suabsoliutinimą, konformizmą, cenzūrą, asmens laisvę, scholastinės filosofijos paliktas problemas. Gale arkivyskupas Thomas Roberts, S.J. svarsto gimimų kontrolę kaip realią galimybę ir ją riša su samprotavimais apie karą.

Karas ir žmogaus sąmonė

Taip pat iš Europos gavome vieną iš įdomesnių grožinės literatūros kūrinių — vokiečių rašytojo Henrich Boell **Absent Without Leave** (McGraw — Hill; New York, 1965). Knygą sudaro dvi novelės. Pirmojoje (kurios pavadinimą pasiskolino knyga) ekspresionistiniu stiliumi aprašomos mobilizacijos antrajam pasaulinam karui dienos per sarkastiškas Bechtold giminės naujojo žento akis. Antroji novelė — "Enter and Exit" susideda iš dviejų dalių — pirmojoje aprašoma pirmoji karo diena, antrojoje — grįžimas iš nelaisvės. Pirmojoj dalyje pasakotojas yra tuščiagalvis vaikėzas vokiečių Wehrmacht karelvinėse — antrojoje jis kartėlio pilnas veteranas — per šešis metus "žodžiai 'žmogus' ir 'kvailys' man buvo tapę beveik sinonimais" (p. 128). Nekalbant apie novelių literatūrinę vertę, galima rekomenduoti jas perskaityti kiekvienam, kuris norėtų gauti nors užuominą, ką karas iš žmonių gyvenimo padaro.

Laukimas

Poezijai renkamės du lietuvius poetus: Algimanto Mackaus **Chapel B** (Algimanto Mackaus Vardo Knygų Leidimo Fondas: Chicago, 1965, $3.00) ir Antano Jasmanto **Gruodas** (Ateitis: New York, 1965, $3.00). Abu rinkiniai atnešė naujos tematikos į lietuvių poeziją. Abu poetai atvėrė naują lietuvių kalbos naudojimą poetiniam pergyvenimui išreikšti. Abu atsikreipę į mirtį, tik renkasi skirtingus kelius į ją keliauti. Knygos vertos atskiro gilesnio žvilgsnio, todėl mums smagu pastebėti, kad "Ateitis" laukia **Chapel B** recenzijos, rašomos K. Keblio, ir **Gruodo** įvertinimo, kurį sutiko duoti V. Skrupskelytė.

K. ir K.

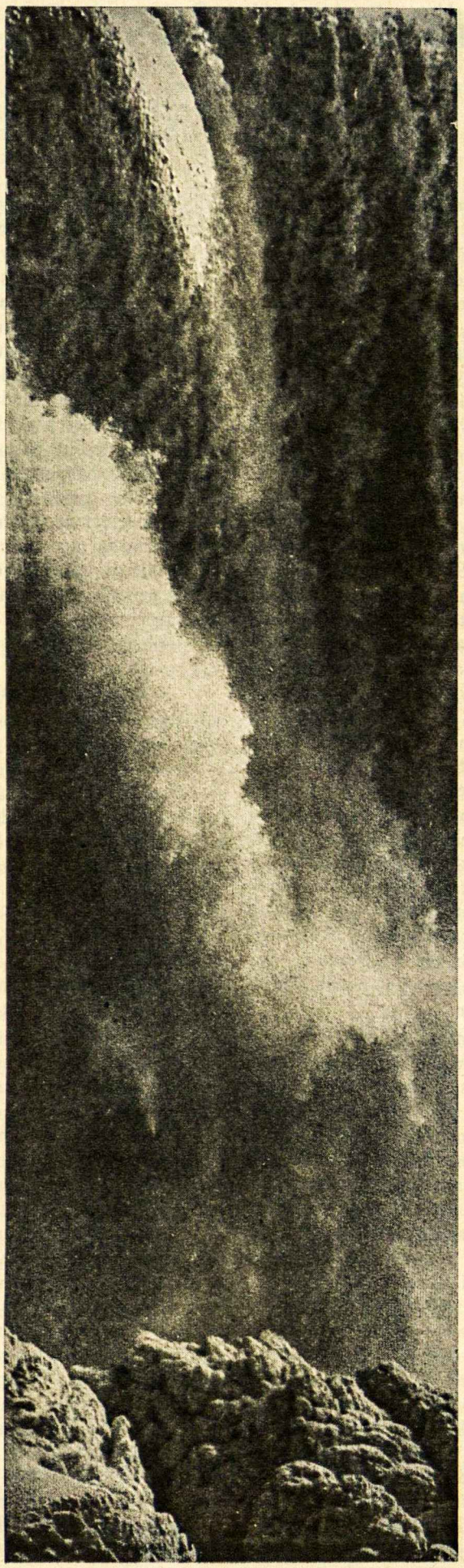

"ateities" dokumentacija:

Bažnyčia moderniajame pasaulyje

Šiame numeryje pradedame spausdinti Vatikano II Susirinkimo priimtąjį pasisakymą apie Bažnyčią ir modernųjį pasaulį. Jį dalimis spausdinsime per kelis žurnalo numerius. Dokumentas įdomus tuo, kad jame labai stipriai krikščionys raginami dalyvauti žemiškojo miesto statyme. Iš kitos pusės, jame šių dienų žmogui įprasta kalba pasakojama, ką krikščionys tiki ir kodėl Bažnyčia mano, kad ji pasauliui gali naudaingai tarnauti. Skyrių numeracija paimta iš dokumento originalo. Smulkieji skyrių pavadinimai yra įdėti mūsų pačių — skaitytojo patogumui.

ĮVADAS

1. Šio amžiaus žmonių, ypač neturtingųjų ir prispaustųjų džiaugsmai ir viltys, nuliūdimai ir rūpesčiai yra Kristaus sekėjų džiaugsmai ir viltys, nuliūdimai ir rūpesčiai. Iš tikrųjų, viskas, kas yra tikrai žmogiška, randa atgarsį jų širdyse, nes jų bendruomenę sudaro žmonės. Suvienyti Kristuje, jie yra vedami Šventosios Dvasios jų kelionėje į jų Tėvo karalystę. Jie su džiaugsmu priėmė išgelbėjimo žinią, kuri yra skirta kiekvienam žmogui. Štai dėl ko ši bendruomenė supranta, kad ji yra surišta su žmonija ir jos istorija giliausiais saitais.

2. Todėl šis Vatikano II Susirinkimas, giliau tyrinėjęs Bažnyčios paslaptį, dabar kreipiasi be dvejojimo ne tik į Bažnyčios sūnus ir į tuos, kurie yra Kristaus mokiniai, bet ir į visą žmoniją, nes Susirinkimas trokšta kiekvienam paaiškinti, kaip jis supranta Bažnyčios buvimą ir veiklą šios dienos pasaulyje.

Susirinkimas todėl kreipia dėmesį į žmonių pasaulį, į visą žmonių šeimą ir tas aplinkybes, kuriose ji gyvena; į tą pasaulį, kuris yra žmogaus istorijos teatras ir jo energijos, jo tragedijų ir jo triumfų paveldėtojas; į tą pasaulį, kurį krikščionis mato Kūrėjo sukurtą ir palaikomą, įkritusį į nuodėmės vergiją, bet dabar išlaisvintą Kristaus, kuris buvo nukryžiuotas ir vėl prisikėlė, kad nutrauktų suasmeninto Blogio pančius, idant pa-

saulis būtų naujai sutvarkytas pagal Dievo planą ir pasiektų savo pilnatvę.

Žmogaus asmuo vertas išsaugoti

3. Nors žmonija stebisi savo atradimais ir savo jėga, tačiau ji dažnai su rūpesčiu klausia apie dabartinio pasaulio kryptį, apie žmogaus vietą ir vaidmenį visatoje, apie asmens ir bendruomenės siekių prasmę, apie galutinį tikrovės ir žmonijos likimą. Todėl, liudydamas ir išreikšdamas visos Kristaus surinktos Dievo tautos tikėjimą, šis Susirinkimas negali duoti iškalbingesnio savo solidarumo, pagarbos ir meilės visai žmonių šeimai įrodymo, kaip tik kalbėdamas su ja apie šias įvairias problemas. Susirinkimas atneša žmonijai šviesą iš Gerosios Naujienos ir kviečia ją pasinaudoti visais išgelbėjimo šaltiniais, kuriuos pati Bažnyčia, vedama Šventosios Dvasios, gauna iš savo įsteigėjo. Žmogaus asmuo vertas išsaugoti; žmogaus bendruomenę verta atnaujinti. Todėl mūsų pokalbio židinys ir bus pats žmogus, vientisas ir pilnas, kūnas ir siela, širdis ir sąžinė, protas ir valia.

Todėl šis šventasis sinodas, skelbdamas garbingą žmogaus paskirtį ir gindamas dieviškąją sėklą, kuri jame pasėta, siūlo žmonijai nuoširdžią Bažnyčios pagalbą ugdant visuotinį žmonių broliškumą, kuris derinasi su šia jų paskirtimi. Bažnyčia nėra įkvėpta jokios žemiškos ambicijos — ji tik turi vienintėlį siekį: tęsti Kristaus darbą, vedant draugiškajai Dvasiai. Ir Kristus atėjo į šį pasaulį liudyti tiesą, gelbėti, o ne teisti, tarnauti, o ne būti patarnaujamas.

ĮVADINIS PASISAKYMAS

Žmogaus padėtis moderniajame pasaulyje

4. Išpildyti tokį siekį, Bažnyčia nuolatos turėjo pareigą skaityti laiko ženklus ir juos aiškinti Gerosios Žinios šviesoje. Tokiu būdu, kiekvienai kartai suprantama kalba ji gali atsakyti į kasmet keliamus klausimus, kuriuos žmonės klausia apie šį ir ateinantį gyvenimą ir tarpusavio ryšius. Mes todėl turime pažinti ir suprasti pasaulį, kuriame mes gyvename, ko jis tikisi, ko jis laukia, jo dažnai dramatiškus bruožus. Kai kuriuos pagrindinius modernaus pasaulio bruožus galime taip nusakyti:

Šiandien žmonių giminė yra naujame istorijos etape. Gilūs ir greiti pasikeitimai palaipsniui plečiasi po visą pasaulį. Sukelti žmogaus proto ir kūrybinių energijų, šie pasikeitimai grįmzta į jį patį ir įtaigoja jo sprendimus ir troškimus (asmeniškus ir bendruomeninius), jo galvojimo ir veiklos būdus, kurie liečia daiktus ir kitus žmones. Tokiu būdu mes jau galim kalbėti apie tikrą kultūrinę ir visuomeninę transformaciją, kuri turi išdavų ir žmogaus religiniam gyvenimui.

Kaip tai atsitinka kiekvienoj augimo krizėj, ši transformacija atnešė ir rimtų sunkumų. Tokiu būdu, kai žmogus praplečia savo jėgą į visas kryptis, jam nevisuomet pasiseka ją pajungti savo paties gerbūviui. Stengdamasis kuo labiau įsiveržti į savo minties gelmes, jis dažnai darosi netikresnis savimi. Palaipsniui ir vis tiksliau jis atskleidžia visuomenės dėsnius, bet tampa paralžuotas netikrumo, kurią kryptį jis turėtų jai duoti.

Niekuomet žmonių giminė nesidžiaugė tokiu turtų apstumu, ištekliais ir ekonomine jėga, o tačiau milžinišką pasaulio gyventojų dalį dar vis kankina badas ir neturtas, daugybė kenčia dėl visiško beraštiškumo. Niekuomet žmogus taip nesuprato laisvės, gi tuo pačiu metu atsirado naujos psichologinės ir socialinės vergijos formos. Nors šių dienų pasaulis turi labai ryškų savo vienybės ir vieno nuo kitų priklausomumo pajutimą, tačiau jis yra konflikto jėgų suplėšytas į priešų puses. Politiniai, socialiniai, ekonominiai, rasiniai ir ideologiniai ginčai dar vis karčiai tebesitęsia, o kartu su jais tęsiasi ir karo pavojus, kuris grąsina visą pasaulį paversti pelenais. Tiesa, didėja pasikeitimas mintimis, tačiau patys žodžiai, kuriais išreiškiamos pagrindinės sąvokos įgauna visai skirtingas prasmes įvairiose ideologinėse sistemose. Galop, žmogus kruopščiai ieško geresnio pasaulio, nesiekdamas atitinkamos dvasinės pažangos.

Tokioje daugybėje komplikacijų daugelis mūsų bendralaikių neįstengia atpažinti pastoviąsias vertybes ir pritaikyti jas tinkamai naujiesiems atradimams. To išvadoje, mėtomi tarp vilties ir susirūpinimo, keldami vienas kitam klausimus apie dabartinę įvykių eigą, jie yra slegiami nerimo. Ta pati įvykių eiga veda žmones ieškoti atsakymų; iš tikrųjų, ji juos verčia tą daryti.

Mokslinė revoliucija

5. Šios dienos dvasios nerimas ir besikeičiančios gyvenimo sąlygos yra dalis platesnės ir gilesnės revoliucijos. Šios revoliucijos išdavoje intelektualinis žmonių formavimas vis labiau grindžiamas matematika ir gam-

tos mokslais, bei tais, kurie studijuoja patį žmogų; prak ikos plotmėj technologija, kuri kyla iš šių mokslų, vis labiau įgauna svarbos.

Šioji mokslinė dvasia turi naują įtaką į kultūros sritį ir galvojimo būdus. Technologija keičia žemės veidą ir jau dabar bando apvaldyti erdvę. Iki tam tikro taško žmogaus protas plečia ir savo jėgą laikui: praeitį valdo istoriniu pažinimu; ateitį — planavimu.

Pažanga biologijoj, psichologijoj ir visuomenės moksluose žmogui atneša ne tik patobulinto savęs pažinimo viltį; kartu su techniškais metodais ji padeda žmogui daryti įtaką visuomenės grupėm.

Tuo pačiu laiku, žmonių giminė kas kart daugiau galvoja apie savo pačios augimo pramatymą ir tvarkymą. Pati istorija bėga tokiu greičiu, kad atskiras žmogus turi vargo net jos eigą sekti. Žmogaus bendruomenės istorija pasidarė vientisa, kur kadaise įvairios žmonių grupės turėjo savo pačių privačią istoriją.

Tokiu būdu žmonių giminė yra perėjus iš gan statiškos tikrovės sampratos į dinamišką, evoliucinę sampratą. To išdavoje yra iškilusi nauja serija problemų, kurių skaičius gerokai didelis, ir kurios kviečia naujoms analizės ir sintezės pastangoms.

Įtaka bendruomenėms

6. Šiose sąlygose tradicinės bendruomenės kaip šeimos, giminės, kiltys, kaimai, įvairios grupės ir organizacijos, kurios kyla iš socialinių ryšių, kasdieną pajunta gilių pasikeitimų.

Industrinės visuomenės tipas palaipsniui plečiasi, vesdamas kaikurias tautas į ekonominį gerbūvį ir transformuodamas per amžius prigijusias mintis ir visuomenės sąlygas.

Taip pat miesto gyvenimo kultas yra išaugęs, ar per miestų ir jų gyventojų dauginimąsi, ar per miesto gyvenimo perkėlimą į provinciją.

Nauji ir efektyvūs socialinės komunikacijos būdai prisideda prie įvykio pažinimo; jie taip pat greičiausiai ir plačiausiai paskleidžia minties ir jausmo stilius.

Yra verta dėmesio, kiek daug žmonių yra priversti keisti savo gyvenvietę, tuo būdu keisdami ir gyvenimo būdą. Tokiu būdu žmogaus ryšiai su kitais žmonėmis nuolat dauginasi, gi tuo pačiu metu "socializacija" atneša daugiau ryšių, tačiau ne visuomet talkindama tinkamam asmens išsivystymui ir tikriems asmens su asmeniu santykiams.

Šios rūšies evoliuciją galima matyti aiškiau tose tautose, kurios jau dabar džiaugiasi ekonominio ir technologinio progreso patogumais, tačiau ji taip pat juda tarp tautų, kurios tik siekia šios pažangos ir geidžia užsitikrinti sau industrinės ir miesto visuomenės gerbūvį. Šios tautos, ypač tos, kurios yra prisirišusios prie senesnių tradicijų, tuo pačiu metu juda į labiau subrendusį ir asmenišką žmogaus laisvės naudojimą.

Įtaka religijai

7. Pažiūrų ir žmonijos struktūros pasikeitimai dažnai stato klausimą priimtom vertybėm, ypač tarp jaunų žmonių, kurie ne vienu atveju pradėjo nerimauti ir iš tikrųjų tapo sukilėliais savo nedalioje. Pajutę savo įtaką visuomenės gyvenime, jie greičiau nori jame dalyvauti. Tai dažnai sukelia sunkumų tėvams ir auklėtojams kasdieniniam jų pareigų vykdyme. Institucijos, įstatymai ir galvojimo bei jautimo būdai, kurie paveldėti iš ankstyvesnių kartų nevisuomet atrodo tinkami dabartinei padėčiai; dėl to kyla sukilimai elgesio formoj ir net jo normose.

Galop, šios naujos sąlygos daro įtakos ir religijai. Iš vienos pusės, kritiškasis žvilgsnis atskiria religiją nuo maginės pažiūros į pasaulį ir nuo prietarų, kurie dar vis randasi pasaulyje, padaro religiją grynesne ir reikalauja kasdien vis labiau asmeninio ir išreikšto prisirišimo prie tikėjimo. To išdavoje daug asmenų įgauna gyvesnį Dievo pajutimą. Iš kitos pusės, didėjantis žmonių skaičius praktikoje atsisako religijos. Priešingai ankstyvesnėm dienom, Dievo ar religijos paneigimas ar jų atsisakymas jau nėra išskirti ir pavieniai įvykiai. Šiandien neretai tai jau pristatoma kaip mokslinio progreso ar tam tikro naujo humanizmo reikalavimai. Daugelyje vietų šios pažiūros išreiškiamos ne tik filosofų raštuose, bet jos daro įtakos literatūrai, menams, humanitarinių mokslų interpretacijai, istorijai bei civiliniams įstatymams. Daugelis žmonių yra to sukrėsti.

Aštrumai santykiuose

8. Šis išsivystymas, besiplečiantis greitai ir dažnai netvarkingu būdu, prisideda prie aštresnio nelygybių pasaulyje supratimo ir sukelia ar sustiprina priešingybės ir lygsvaros trūkumus.

Atskiram asmenyje gan dažnai iškyla lygsvaros trūkumas tarp intelekto, kuris modernus praktiškuose reikaluose, ir teoretinės minties sistemos, kuri

negali nei aprėpti visų savo idėjų, nei jas patenkinamai sutvarkyti į sintezę. Panašiai iškyla lygsvaros trūkumas tarp rūpesčio praktiškumui ir sąžinės reikalavimų; taip pat labai dažnai tarp kolektyvo būties sąlygų ir asmens minties ar net kontempliacijos reikalavimų. Galop, išsivysto lygsvaros trūkumas tarp specializuotos žmogaus veiklos ir plataus tikrovės suvokimo.

Kas liečia šeimą, nedarna kyla iš žmonių augimo, ekonomijos ir socialinių spaudimų, ar iš trinties tarp kartų, ar iš naujų visuomeninių santykių tarp vyrų ir moterų.

Skirtumai atsiranda tarp rasių ir įvairių visuomeninių klasių; tarp turtingų tautų ir tų, kurios turi mažiau įtakos ar yra neturtingos; pagaliau, tarp tarptautinių institucijų, kurios yra gimusios iš žmonių troškimo taikai, ir ambicijų plėsti savo ideologiją, bei kolektyvinio gobšumo, kurį randame tautose ir kitose grupėse.

To išvadoje kyla savitarpis nepasitikėjimas, priešiškumas, konfliktai ir sunkumai. Žmogus yra jų priežastis ir auka.

Reikalavimai ir prašymai

9. Tuo tarpu kyla klausimas, kad ne tik kad žmonija gali ir turėtų didinti ir stiprinti savo valdžią ant kūrinijos, bet dar daugiau, kad žmonijos pareiga sukurti tokią politinę, visuomeninę ir ekonominę santvarką, kuri kaskart labiau tarnautų žmogui ir padėtų asmenims kaip ir grupėms ugdyti ir teigti jiem priklausomą vertę.

To išvadoje daug asmenų gan agresyviai reikalauja tų gerbūvio sąlygų, kurių jie ryškiai mato esą nuskriausti per neteisybę ar nelygų turtų paskirstymą. Tautos, kurios yra kelyje į pa-

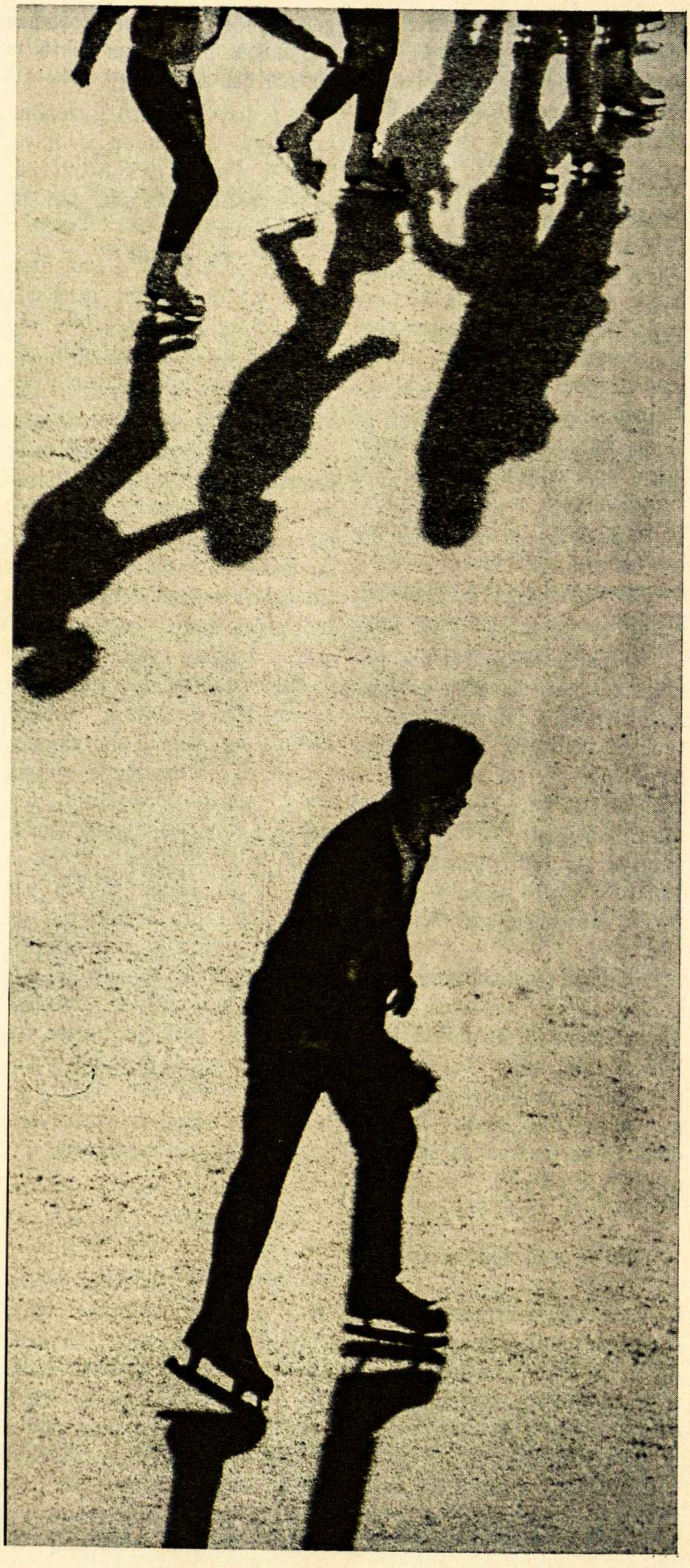

žangą, kaip pavyzdžiui tos, kurios neseniai yra gavusios nepriklausomybę, nori dalintis moderniosios civilizacijos gėriu, ne tik politinėje srityje, bet taip pat ekonomijoje, ir laisvai vaidinti savo rolę pasaulio scenoje. Tačiau jos nuolat atsilieka, kai dažnai jų ekonominė ir kitokia priklausomybė nuo turtingesnių tautų kaip tik padidėja.

Žmonės, kuriuos persekioja badas, šaukiasi tų, kurie geriau gyvena. Moterys reikalauja lygybės su vyrais prieš įstatymą ir gyvenime. Darbininkai ir ūkininkai siekia ne tik įgyti gyvenimo reikiamybių, bet taip pat išvystyti darbu savo asmenybes ir dalintis krašto ekonominio, visuomeninio, politinio ir kultūrinio gyvenimo tvarkymu. Šiandien, pirmu kart žmonijos istorijoje, visi žmonės yra įsitikinę, kad kiekvienas turi teisę ir galimybę gauti kultūros gėrybes.

Dar giliau už šių reikalavimų slypi plačiausiai paplitęs troškimas: asmenys ir bendruomenės trokšta pilno ir laisvo gyvenimo, kuris žmogaus vertas; tokio gyvenimo, kuriame jie gali pasinaudoti savo gerbūviui visu tuo, ką modernusis pasaulis jiems taip gausiai gali duoti. Be to, tautos kasdien labiau stengiasi sukurti tam tikrą visuotiną bendruomenę.

Visuose šiuose dalykuose modernusis pasaulis matomas kartu stiprus ir silpnas, galįs daryti tauriausius ir purviniausius veiksmus; prieš jį atsiveria kelias į laisvę ar į vergiją, į pažangą ar atsitraukimą, į brolybę ar neapykantą. Daugiau, žmogus pradeda justi, kad jo atsakomybė teisingai vesti jėgas, kurias jis yra išlaisvinęs ir kurios gali jį arba pavergti, arba jam tarnauti. Todėl jis sau ir stato klausimus.

Pagrindinis lygsvaros trūkumas

10. Tiesa slypi tame, kad modernaus pasaulio lygsvaros trūkumai rišasi su pagrindinesniu lygsvaros trūkumu, kuris įsišaknijęs žmogaus širdyje. Net pačiame žmoguje daug elementų grumiasi vienas su kitu. Iš vienos pusės, kaip kūrinys jis pajunta savo ribotumą daugybe būdų; iš kitos pusės, jis jaučia, kad jo norai neriboti ir kad jis pašauktas į aukštesnį gyvenimą. Jis yra traukiamas į daugelį pusių ir nuolat turi daryti pasirinkimą, bei kaikurių traukų atsisakyti. Iš tikrųjų, kaip silpna ir nuodėminga būtybė, jis dažnai daro tai, ko nenori, ir nedaro to, ką turėtų daryti. Dėl to jis kenčia vidinį suskilimą, ir iš to plaukia tiek daug ir tokių didelių nesantaikų visuomenėje. Be abejonės, daugelis, kurių gyvenimas yra užkrėstas praktiškojo materializmo, yra apakinti aštresniam žvilgsniui į šios rūšies dramatinę situaciją; arba, nelaimės prispausti jie negali apie šį reikalą galvoti. Galvodami, kad jie atrado ramybę visur šiandien skelbiamoj tikrovės interpretacijoj, daugelis tikisi, kad žmonija išlaisvins **vien tik** žmogaus jėgomis; jie yra įsitikinę, kad ateities žmogaus vaidmuo žemėje patenkins kiekvieną jo širdies troškimą. Taip pat netrūksta žmonių, kurie neviltyje nemato gyvenimui prasmės ir gerbia drąsą tų, kurie mano, kad žmogaus būtis neturi jokios vidinės prasmės ir siekia jai suteikti visą prasmę savo pačių sumanumu.

Nežiūrint to, modernaus pasaulio išsivystymo akivaizdoje, kaskart didesnis skaičius žmonių kelia pačius pagrindinius klausimus ar juos aštresnėje formoje sutinka: kas yra žmogus? Kokia yra liūdesio, blogio, mirties — kurie pasilieka, nežiūrint didelės pažangos — prasmė? Kokį tikslą turi šie laimėjimai, kurie nupirkti tokia brangia kaina? Ką gali žmogus duoti visuomenei, ką gali iš jos tikėtis? Kas seka šį žemišką gyvenimą?

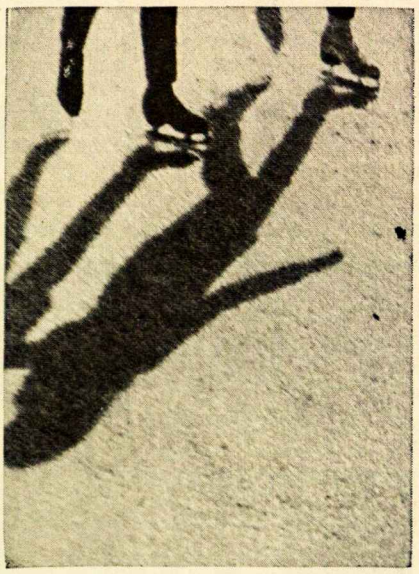

Bažnyčia tvirtai tiki, kad Kristus, kuris mirė ir prisikėlė dėl visų, gali per jo Dvasią duoti žmogui šviesą ir stiprybę priaugti savo paskirčiai. Nes neduota žmonėms kito vardo po dangumi, per kurį mes turėtume būti išgelbėti. Ji taip pat tiki, kad jos Viešpatyje galima rasti raktas, židinys ir tikslas ne tik žmogui, bet ir visai žmonijos istorijai. Bažnyčia taip pat įsitikinus, kad po visais pasikeitimais yra daug tikrovių, kurios nesikeičia ir kurios turi savo pagrindus Kristuje, kuris yra tas pats vakar ir šiandien, taip, ir amžinai. Todėl Kristaus šviesoje, nematomo Dievo atvaizde, kiekvieno kūrinio prigimtyje, Susirinkimas nori kalbėti su visais žmonėmis, kad galėtų duoti šviesos žmogaus paslapčiai ir bendradarbiauti randant sprendimus žymiosioms mūsų laikų problemoms.

(Tąsa sekančiam "Ateities" numeryje)

nuo rytų iki vakarų

Putnamo kuopa. Pirmoj eilėj sėdi: Teresė Dubinskaitė Rūta Rastenytė, Lydija Šlutaitė ir Regina Baikaitė. Antroj eilėj: Marytė Šatai'tė, Ses. M. Margarita, Dalia Veitaitė ir Loreta Šlutaitė. Stovi: Danguolė Kaunaitė, Marytė Daniliūnai'tė, Marytė Vakselytė, Eleonora Kivėnaitė, Birutė Venclovaitė ir Jonė Šaltenytė. Nėra: Gailutės Rožėnaitės ir Vidos Petrutės

PUTNAM

Gruodžio 8 dieną Putnamo kuopa turėjo iškilmingą susirinkimą. Tą pačią dieną turėjom susitelk'mą. Po pietų koplyčioj susijungėm maldoje, atsimindamos drauges ir kitus. Po to susirinkom pas kun. Zakarą. Mergaitės perdavė savo mintis tema "Ką Marija re'škia man?" Taip pat perskaitė savo rašinius kad visos galėtų domėtis; taip pat, kad kiekviena perduotų kitai savo mintis. Visos tą dieną turėjo būti uniformuotos. Užbaigėm susirinkimą ir susitelkimo popietę, pagiedodamos Ateitininkų himną.

Gruodžio 17 d. vėl ateitininkai susirinko tradiciniai švęsti potkelių laužimą. Buvo visos mergaitės pakviestos dalyvauti. Pagiedojom kelias giesmes ir palinkėjom vienos kitoms linksmų Kalėdų. Tai oficialiai ir tradiciniai užbaigėm šiuos At-kų metus ir su didžia viltim laukiam Naujų Metų.

E. Kivėnaitė

Putnamietės kalbasi su kun. Zakaru

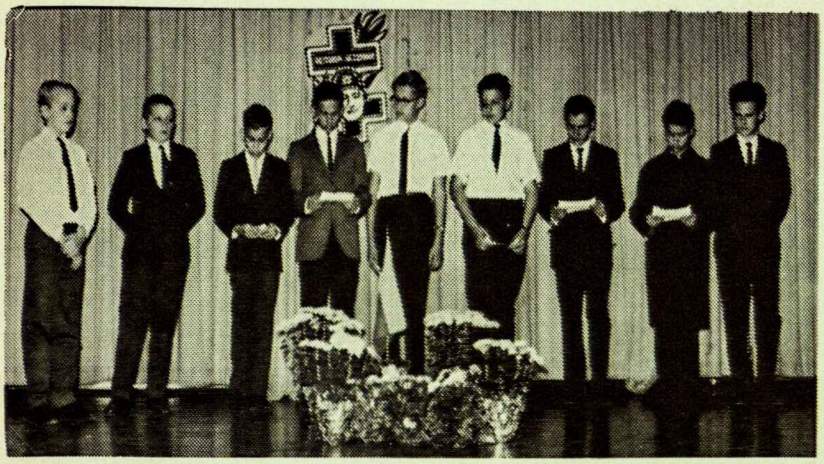

Dielininkaičio kuopos berniukai

CLEVELAND

Spalio 17 ir 18 buvo Clevelande apsilankiusi Hamiltono moksleivių kuopa.

Šeštadienio įvykiai

Iš Hamiltono svečiai atvyko į Clevelandą apie pirmą va'andą. Apsistojo Rimo Laniausko namuose, visi buvo pavaišinti. O atsigavę išvykome į Cleveland Aquarium, kuris hamiltoniškiams labai patiko. Apie ketvirtą valandą išsiskirstė į nurodytas nakvynes pasiruošti vakaro programai. Šeštą valandą įvyko susirinkimas Čiurlionio namuose. Po susirinkimo įvyko šokiai, per kuriuos buvo rodomi filmai iš Clevelando moksleivių veiklos. Linksmavakaris baigėsi apie 12 val.

Sekmadienio įvykiai

Po sumos mes ir svečiai išvykome į Clevelando Dailės Muziejų. Apžiūrėję didingą pastatą ir jo nepaprastai gražius darže'ius, išvažiavome pas p. Razgaičius pietų. Ten skaniai pavalgėm ir praleidome smagią popietę, tik nuotaiką gadino prisiminimas, kad mūsų svečiams reikės greit namo važiuoti. Liūdna, nes tos kelios dienos buvo smagios su idėjos draugais susitikti. Bet mūsų nusiminimas sumažėjo, kai jie mus pakvietė į Hamiltoną.

Šių (1965-66) metų Clevelando moksleivių kuopos valdybą sudaro šie asmenys: pirmininkas — Kazys Razgaitis, iždininkas — Jurgis Juodėnas, sekretorė — Irena Banionytė, valdybos nariai — Dalia Žylytė ir Petras Matulevičius.

Irena Banionytė

Clevelando SAS draugovė

Clevelando Studentų Ateitininkų draugovės 1965-66 m. va'dybą sudaro: Teresė Idzelytė — pirmininkė, Kęstutis Kliorys — vicepirm., Ramunė Širvaitytė — sekretorė, Paulius Alšėnas — iždininkas, Stefa Alšėnaitė ir Matilda Stasaitė — narės, Antanas Razgaitis — korespondentas.

Pirmas naujos valdybos sušauktas susirinkimas įvyko spal'o 30 d. p.p. Stasų bute. Šiame susirinkime taip pat dalyvavo kunigas Kęstutis Žemaitis, naujai atvykęs iš Europos vikaro pareigoms į Šv. Jurgio parapiją. Jis sutiko būti draugovės dvasios vadu. Šis susirinkimas buvo ypatingas dar ir tuo, kad jame dalyvavo SAS visa Centro Valdyba iš Detroito. Kęst. Klioriui pirmininkaujant, iždininkas Paulius Alšėnas aptarė draugovės neblogą stovį, bet CV nerimauja — nori dalies nario mokesčio.

Sekė Teresės Idzelytės pravestas pasikalbėjimas apie bendras metinio plano idėjas. Draugovės veikla bus paskirstyta į tris dalis: religinę, visuomeninę ir parengimų.

"Visa atnaujinti Kristuje!" — turi būti ateitininko gyvenimo centre. Taigi, planuojama ne tik keli pašnekesiai apie santykius su Dievu, bet praktiškas tokio santykiavimo įgyvendinimas bendrų komunijų ir rekolekcijų suruošimu.

Visuomeninė dalis apimtų gilesnį lietuviškos spaudos pažinimą ir įvertinimą bei susidomėjimą jaunesniųjų moksleivių klausimu, kuris ypač Clevelande yra labai aktualus.

Parengimų dalyje planuojami keli linksmavakariai. Vienas jų, pavadintas "Sudužusi Liktarna", įvyks per LSS suvažiavimą. Jis ruošiamas visos SAS vardu, o atsilankyti raginami visi suvažiavimo dalyviai: antras draugovės linksmavakaris ruošiamas per Kalėdų atostogas.

Draugovės valdyba, pasinaudodama šitomis pagrindinėmis gairėmis, sudarys smulkią programą ir pristatys nariams ateinančiame susirinkime.

Kęstutis Kliorys perskaitė St. Rukienės straipsnį iš **Draugo** apie kultūrinį bendradarbiavimą su pavergtaisiais lietuviais. Straipsnis išryškino, kad bendradarbiavimas yra beprasmiškas, kadangi Amerikos lietuvių kultūrinė pasiūla yra labai apkarpyta cenzūros, o iš Lietuvos į Ameriką gabe-

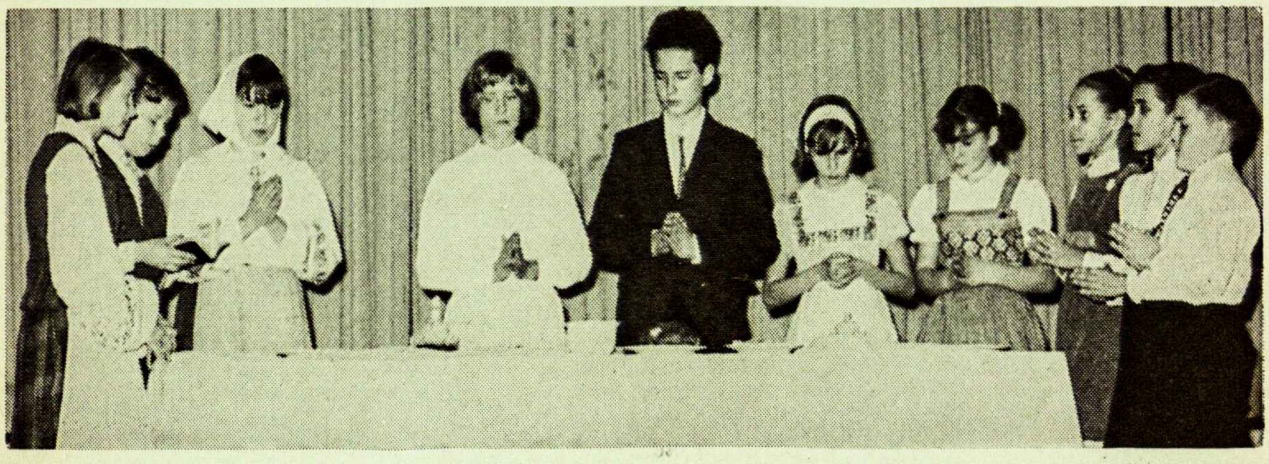

Pr. Dielininkaičio kuopos jauniai suvaidinę mok. A. Rušėno parašytą vaizdelį "Kūčių vakaras Lietuvoje". Iš kairės A. Rušėnaitė, L. Rimkus, D. Gaižiūnaitė, V. Galėnaitė, A. Jasaitis, J. Gylytė, O. Zinkevičiūtė, D. Danilevičiūtė, L. Danilevičius, K. Zigaitis.

Nuotrauka Z. Degučio

ALp(LKA)1786
1966, Nr.1

nama daugiausiai tik propaganda. Kunigas Žemaitis pridėjo, kad bent kiek žinių pasiekia Lietuvą per Lenkiją, o radijo stotys kaip "Amerikos Balsas" ir Vatikano radijas geriausiai pasiekia lietuvius. Tik reikia jas stiprinti, kad jų įtaka būtų efektingesnė.

Atvykus C.V-bos nariams, pokalbiu susirinkimas užsibaigė. Tęsėsi tik draugovės ir Centro Valdybų posėdis. Čia buvo išaiškintos ir aptartos draugovės pareigos per suvažiavimą ir stovyklą-kursus. Draugovė išsiskirstė — liko tik darbų gausumas prieš akis.

A.V.R.

CHICAGO

Čikagos Prano Dielininkaičio kuopos Kalėdos

Marquette Parko, Pr. Dielininkaičio kuopos kalėdinis susirinkimas įvyko gruodžio 4 d. parapijos salėje. Susirinkimą pravedė kuopos pirmininkas Jonas Astrauskas, kviesdamas visus sukalbėti maldą. Po to sveikino kuopos globėjas inž. Br. Polikaitis, linkėdamas visiems praleisti Kalėdas gražioje krikščioniškoje nuotaikoje. Vėliau sekė kuopos būrelių pasirodymas.

Pradžioje buvo suvaidintas mok. A. Rušėno parašytas vaizdelis "Kūčių vakaras Lietuvoje". Vaidino kuopos jauniai: J. Gylytė, V. Galėnaitė, A. Rušėnaitė, D. Danilevičiutė, D. Gaidžiūnaitė, O. Zinkevičiūtė, L. Rimkus, A. Jasaitis, L. Danilevičius, K. Zigaitis. Su deklamacijomis pasirodė D. Narutytė, S. Šerepkaitė ir A. Kazlauskaitė. Humoristinius kalėdinius sveikinimus skirtus globėjams ir tėvų komitetui skaitė: J. Blekytė, K. Stonkutė, D. Endrijonaitė, R. Butvilaitė. Šiai programai talkininkavo jaunių globėjai A. Rušėnas ir E. Rožėnienė.

Po vyresniųjų scenoje pasirodė jaunučiai, įscenizuodami muzikos ir dailiojo skaitymo pagalba pasaką "Pelenę", kurią atliko: D. Valaitytė, M. Kazlauskaitė, D. Mataitytė, R. Javaitė, R. Stanislovaitis, V. Stanislovaitis, A. Kivėnas, J. Lietuvninkaitė, V. Lietuvninkaitė, D. Salekytė, R. Jurgutis, D. Matulionis, V. Paškutė. Šią programą paruošė jaunučių globėja R. Juozevičiūtė, talkininkaujant jos sesutei Jūratei ir Ritai Jaraitei.

Meninei programai pasibaigus buvo sugiedotas ateitininkų himnas. Po to prie gražiai išpuoštų stalų sekė vaišės, kurias paruošė dr. A. Juozevičienė, p. Jurgutienė ir p. Zigaitienė. Susirinkimas praėjo gražioje šventiškoj nuotaikoje, dalyvių ir sv

LOS ANGELES

"Stebuklinga Lazdelė"

1965 m. gruodžio 15 d. 12:30 val. p.p. Šv. Kazimiero parapijos salėje įvyko keturių veiksmų pasaka "Stebuklinga Lazdelė", paruošta Los Angeles Moksleivių ateitininkų. Veikėjai buvo: Vidas Ažuolaitis, Jonas Domkus, Pranas Domkus, Rima Jodelytė, Daina Kojelytė, Linas Kojelis, Rasa Kojelytė, Vygis Narbutas, Rita Ringytė ir Kęstutis Uldukis.

Pagrindinis veikėjas, Molio Motiejukas yra pasiųstas Žydriosios Laumės atvaduoti piemenukus. Tačiau Juodoji Laumė paverčia velniuką ponaičiu. Ponaitis meluoja ir apgaudinėja Motiejuką. Molio Motiejukas nori išgelbėti piemenėlius. Stebuklinga dūdelė ir stebuklingas avinėlis (duotos Žydriosios Laumės) patenka į pikto raganiaus rankas. Pagaliau Geroji Laumė Motiejuką aprūpina stebuklingąja lazdele. Motiejukas išlaisvina piemenėlius ir sudegina Juodąją Laumę ir velniuką. Vaidinimas laimingai pasibaigia.

Daiva Čingaitė

Administracijos pranešimai

I. Garbės Prenumeratoriai

Garbės Prenumeratas atsiuntė:

Daktarai Adams (Akron) už 1965 m.

kun. K. Juršėnas (Chicago) už 1966 m.

A. Andriušaitis (Syracuse, N.Y.), už 1966 m.

Dr. L. Kaufmanaitė (Chicago) už 1966.

II. Aukojo "Ateities" paramai

kun. R. Krasauskas (Roma)	$2.00
J. Pauliukonis (Boston)	$1.00
V. Ausevičius (Chicago)	$1.00

III. Apmokėjo prenumeratas užsienio moksleivijai:

kun. Č. Auglys (Donnybrook, N.D.) $9.00 už 3 prenm.

Dr. L. Dambriūnas (Brentwood, Md.) $3.00 už 1 prenm.

Garbės prenumeratoriams ir aukotojams nuoširdžiai dėkoja

"Ateities" Administracija

Ar ne mūsų, "Ateities" skaitytojų, pareiga supažindinti jaunimą su "Ateitimi"?! Susipažinimo prenumerata tik $3.00 už 1966 metus. Siųskite bent vieną adresą su $3.00 dabar. Jaunimas bus jums tikrai dėkingas vėliau!

90.725.35